

Giới thiệu Bất Nhị Nương Tử

Truyện Bất Nhị Nương Tử của tác giả Tề Yên là một truyện ngôn tình cổ đại, âm áp... Ngải Thần sớm nhận rõ trên đời không nản vĩnh viễn thuộc về hắn. Đôi mắt ung của hắn nhận ra hết thảy trên bảo, cũng không tính toán mưu tập.

Trong mắt hắn người không bằng vật, đối với nữ nhân khinh thường nhất cổ, cho đến khi gặp Quan Ngân Đóa, chỉ liếc mắt một cái, dung mạo tuyệt sắc, trù nghệ tuyệt hảo, đã khiến hắn khởi tâm động niệm, tuy rằng nàng một thân đầy khói dầu, là một đầu bếp nữ nấu cơm trong phòng bếp. Nhưng nét đẹp của nàng còn hơn bảo vật, mặc dù tốn hơn một ngàn vạn kim hắn cũng muốn có nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Edit: Kẹo me

Ánh chiều tà tà giữa hè chiếu vào một ngã tư đường phồn hoa, ánh sang vàng nhạt chiếu vào “Bạch Phàm lâu” mang chút nét cổ xưa.

Mấy bàn thực khách ở “Bạch Phàm lâu” trong đại sảnh thư thái ăn cơm uống trà, trong đó một bàn khách nhân là một nam nhân tuổi trẻ, mày kiếm, ánh mắt ôn nhu hẹp dài, lạnh lùng giống như ngọc thạch màu đen yên tĩnh trầm ổn, áo trắng trên người hắn không nhiễm một hạt, mặt không chút thay đổi hoàn mỹ như được điêu khắc.

Trong đại sảnh, thực khách không ai không biết này thân phận của nam nhân tuổi trẻ này, hắn là đại phú đứng đầu của Giang Nam họ nhà Ngải Cần, tên là Ngải Thần.

“Ngải thiếu gia, đây là tiểu nữ, tên là Ngân Đóa.” Ngồi ở bên cạnh nam nhân là chương quầy Quan Hường Giang của “Bạch Phàm lâu”.

Mới vừa rồi Ngải thiếu gia nhìn nắp sau màn che nhìn lên Ngân Đóa của hắn, bỗng nhiên lại nói muốn nàng tới gặp hắn, Quan Hường Giang trong lòng lo sợ bất an, không biết Ngải Thần muốn làm gì?

Quan Ngân Đóa đoan chính ngồi thẳng, nàng chưa bao giờ ngồi trước mắt nhiều người như bây giờ. Từ năm mười tuổi, nàng đã bị cha cấm bước vào đại sảnh “Bạch Phàm lâu”, nguyên nhân chính là vì cha cho rằng nàng đẹp, không nghĩ đến tới phiên tới không cần thiết, cho nên mới giấu nàng đi.

Mà giờ phút này, phụ thân lại đưa nàng đến phòng lớn, bảo nàng ngồi trước mặt vị Ngải thiếu gia này, đúng là bởi vì Ngải thiếu gia phân phó, cha không thể không theo, mà nguyên nhân cha không dám không theo, là vì sản nghiệp “Bạch Phàm lâu” thuộc về Ngải gia.

Ngải gia nhị thiếu gia tên Ngải Thần, Quan Ngân Đóa đương nhiên là biết, nhưng là nàng không biết Ngải thiếu gia vì sao muốn gọi nàng ra? Gọi nàng ra một câu cũng không nói, chỉ nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt lóe sáng như muốn xuyên vào hồn nàng.

Kỳ quái là, của hắn chăm chú nhìn cũng không mang một tia cảm tình, cũng không có nam nhân đối nữ nhân cái loại này dục niệm, đồ như là một loại phát giác đến tận kỳ bảo vật lợi hại ánh mắt. Của hắn tầm mắt cẩn thận xem của nàng khuôn mặt, nhìn không chuyển mắt chăm chú nhìn coi, một số gần như soi mói trình độ.

Quan Ngân Đóa âm thầm cắn chặt răng, trong lòng tràn ngập không được tự nhiên. Nàng chưa từng có cảm giác quẫn bách như vậy, lại càng chưa từng bị người ta nhìn như vậy. Làm nàng tức giận là, cha hoàn toàn không dám ngăn cản Ngải Thần!

Bình thường nếu có nam nhân nào dám nhìn nàng như vậy, cha đã sớm nổi trận lôi đình, nói không chừng một bạt tai cũng tới, nhưng là hiện tại lại tùy ý Ngải Thần dùng ánh mắt cản trở nhìn nàng trống trơn.

Ngải Thần thấy Quan Ngân Đóa, thời gian giống như tạm dừng lại, trên đường cái âm thanh ồn ào náo động tựa hồ nháy mắt như rất xa. Hắn thấy, dung nhan không tỳ vết, da thịt sáng bóng, sang rực trong bong tối. Nàng không phải là nữ tử tuyệt sắc, nhưng nàng như từ viên ngọc lóe ra sắc đẹp động lòng người mà hắn chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa, trong lúc vô tình nhớ lại kỷ ức âm áp khi còn nhỏ, nữ tử như vậy làm cho hắn muốn có được.

“Ngải thiếu gia..... Ngải..... Ngải là.....” Quan chương quầy ngập ngừng như định mở miệng, nhưng lại sợ đắc tội Ngải Thần, cho nên tuy rằng đã mở miệng, lại chậm chạp không dám nói.

Quan Ngân Đóa không hồn giật liếc mắt một cái, Ngải Thần nhìn chăm chăm đã muốn làm cho nàng sắp không thể nhịn được nữa.

“Lau mồ hôi trên mặt đi.” Ngải Thần bỗng nhiên thốt lên lạnh nhạt.

Quan Ngân Đóa kinh ngạc giật mình, trong lúc nhất thời không phản ứng lại.

“Ngân Đóa, mau lau mồ hôi trên mặt đi!” Quan chương quầy vội vàng lặp lại lời Ngải Thần.

Quan Ngân Đóa chỉ cảm thấy sự tức giận trào lên đầu! Nam nhân này hơi quá đáng, chẳng những ngạo mạn nhìn nàng, hiện tại ngay cả nói cũng vô lễ đến cực điểm! Nàng làm việc ở phòng bếp một buổi chiều, đương nhiên mồ hôi đầy người, nhưng muốn hay không muốn lau mồ hôi, cũng không tới phiên hấn đến can thiệp đi?

Tay Quan chương quầy lặng lẽ ở bàn dưới kéo góc áo của nàng, nàng thoáng nhìn thấy trong mắt cha yên lặng khẩn cầu, ánh mắt làm cho nàng nhớ tới sinh ý của “Bạch Phàm lâu” đang xuống dốc không phanh, lại nghĩ tới đại ca đón đầu mất một ngàn lượng bạc còn không biết đến chỗ nào đi kiếm, lại nhớ tới dưới chân nàng là sản nghiệp Ngải gia. Nghĩ đến đây, nàng cố đè lửa giận xuống.

Tuy rằng không biết này Ngải thiếu gia có tật xấu quý gì, nhưng ở trước mặt là sự thật, nàng chỉ có thể ỉn nhẫn, ngoan ngoãn nghe lời, nâng tay dùng ống tay áo lau mồ hôi.

“Ngươi không có khăn tay sao?” Ngải Thần nhíu mày.

“Hiện tại không có.” Quan Ngân Đóa không hồn giật mình.

“Về sau tốt nhất nên mang.” Hấn mặt không chút thay đổi nói.

“Dựa vào cái gì ngươi ra lệnh cho ta?” Nàng không thể chịu đựng được hấn khó dễ nàng.

“Bởi vì ta muốn mua cô.” Trong ánh mắt Ngải Thần như ẩn như hiện tia sáng.

Một câu long trời lở đất, khiến Quan Ngân Đóa ngây ngốc ngồi tại chỗ; bên cạnh Quan chương quầy đột nhiên thật hít không khí đến muốn xông ra hốc mắt; trong đại sảnh, mấy bàn thực khách linh tinh cũng đều nghe thấy Ngải Thần nói, đều quay đầu kinh ngạc nhìn hấn. Trong nháy mắt, xung quanh im lặng đến âm thanh hô hấp cũng có thể nghe thấy.

“Cô nói giá đi!” Ngải Thần vén tóc, chờ trả lời.

Quan Ngân Đóa không thể tin vào tai mình, hấn muốn nàng ra giá? Nói gì vậy? Nàng không phải hàng hóa, cũng không phải súc vật, có thể nào để người mua bán?!

“Ta là người, ngươi cho ta là cái gì?” Trong lòng nàng có một ngọn lửa nhanh chóng bốc cháy lên.

“Cô đương nhiên là người, cho nên ta cho cô tự quyết định giá trị con người cô. Nếu cô là đồ cổ, thì phải là người khác thay cô quyết định giá trị.” Hấn chậm rãi nói.

Quan Ngân Đóa giật mình, cái gì giá trị con người với không giá trị con người, nàng chưa từng gặp được chuyện kỳ quái thế này, không rõ hấn đến tột cùng là muốn gì? Hấn cho nàng cảm giác, như nàng là một miếng thịt bò, mặc hấn xứng một cân hai mược cả, đợi hấn mua về, hấn có thể chưng nấu nàng, kho tàu nàng, tùy tiện xử lý nàng thế nào cũng được, nghĩ đến đây, cả người nàng không rét mà run.

“Ta không có giá cả, ngươi định mua ta cũng phải nhìn xem ta có nguyện ý hay không. Xin ngươi nghe rõ, bây giờ ta trực tiếp cự tuyệt, ta không muốn bán cho ngươi!” Trước mặt nam nhân này tuy rằng nhã nhặn tuấn mỹ, nhưng ai biết trong khung hấn có phải người tà ác đáng sợ hay không? Nói không chừng có khả năng còn có chút gì âm mưu cổ quái, có lẽ của hấn phòng là động dâm, có lẽ cũng có có thể là lò luyện ngục! Nàng nghĩ đến đây thì da đầu run lên.

“Thứ ta muốn, chưa có cái gì không chiếm được.” Trên mặt Ngải Thần như kết sương, dường như lạnh như băng.

Lời nói kiêu ngạo mãnh liệt như thế làm cho sắc mặt Quan Ngân Đóa trở nên cứng ngắt tái nhợt, nàng giờ phút này rốt cục hiểu được cha muốn đầu nàng đi. Nàng thực hối hận vì sao vừa rồi lại tránh ở sau màn cửa nhìn lên hấn, vô có tự đưa mình bước trên vách núi đen, nhất thời trượt chân sẽ là tan xương nát thịt.

Lúc này, vô số tiếng bàn tán lặng lẽ ở trong đại sảnh dậy lên.

“Ngải thiếu gia mua Quan Ngân Đóa có dụng ý gì? Chẳng lẽ định đưa đi hầu hạ anh ta?”

“Mua tiểu nha đầu hoặc là mua đầu bếp nữ, không cần Ngải thiếu gia phải tự mình cò kè mược cả đi?”

“Ngải thiếu gia chưa cưới vợ, ý anh ta là muốn kết hôn với Quan Ngân Đóa?”

Những tiếng nói khe khẽ bay khắp nơi, đầu Quan chương quầy ông ông nhìn Ngải Thần cả kinh, lo sợ không yên, trợn mắt há hốc mồm, ông cũng không đoán ra Ngải Thần mua Quan Ngân Đóa có dụng ý gì?

Mua tiểu nha đầu hầu hạ hấn, người làm cha như ông cũng không nguyện ý để nữ nhi đi làm nô tỳ cho người ta; mua đi làm Ngải phủ làm đầu bếp nữ, cũng không phải sẽ có tiền đồ, hưởng chi, trước mặt lại không còn đầu bếp cho “Bạch Phàm lâu”, Ngân Đóa phải ở lại làm đầu bếp; Nhưng là, nếu làm thê tử của Ngải thiếu, thì lại khác.

Nữ nhi nếu có thể gả vào nhà phú hào, chính là chuyện mặt mày được rạng rỡ, đương nhiên ông mừng rỡ!

Vấn đề là, phải xem tâm ý Ngải thiếu gia thế nào mới được.

“Ngải thiếu gia, ngài. .... Định mua con tôi, không biết là vì cái gì?” Quan chương quỳ bắt an hỏi, một nỗi hồi hộp chột ngang yết hầu.

“Đề bày trong phòng.” Hần đáp lại không chút ướt át bần thiêu.

Câu trả lời của Ngải Thần làm cho Quan chương quỳ cùng Quan Ngân Đóa đồng thời thờ ra một ngum lãnh khí, nhưng cha và con gái diễn giải lại hoàn toàn bất đồng.

“Ý Ngải thiếu gia là. .... Là muốn cưới Ngân Đóa sao?” Quan chương quỳ hưng phấn đến hai tay phát run, nét mặt già nua trướng hồng.

“Cưới?” Ngải Thần sao cũng được cười nhạt. “Muốn nói cưới cũng có thể, tóm lại, tôi muốn có cô ta.”

Quan chương quỳ vui vẻ sắp không thở nổi, thực khách trong đại sảnh cũng đều buông đũa, chờ xem kịch vui.

“Ta không cần!” Quan Ngân Đóa phản ứng kịch liệt, quả thực giống gặp đại họa. “Mặc kệ mua hay cưới, ta đều không muốn ở cùng loại nam nhân này!”

Ở trong lòng nàng, đã đứt khoát coi hành vi của Ngải thiếu gia là dị thường, tư tưởng cũng không bình thường, huống chi hắn vừa mới nói câu “bày trong phòng”, càng làm nàng thêm kiên định phỏng đoán! Có ai lại dung chữ “Bày” nói với người?!

“Ta đã nói rồi, ta muốn định giá cô, tùy cô ra giá.” Ngải Thần khi đối mặt với vật muốn tới tay, hẳn tuyệt đối nhẫn nại.

“Ta cũng có nói qua, ta không có giá! Vật báu vô giá anh nghe qua chưa? Ta chính là vật báu vô giá!” Quan Ngân Đóa bỏ lại câu nói, xoay người muốn đi, không muốn nói thêm với hắn.

“Vật báu vô giá ta có nghe qua, nhưng đến nay vẫn chưa từng thấy.” Ánh mắt Ngải Thần chậm rãi sáng lên, hẳn nên khen nàng có cốt khí sao? Bất quá theo thói quen, đối phương càng không ra giá, càng kích khởi dục vọng muốn có của hắn.

“Bây giờ ngươi gặp rồi!” Quan Ngân Đóa ngoái đầu nhìn hắn cảm tức. “Đến giờ” chưa từng thấy? Nàng thật không dám tưởng tượng hắn đã mua bao nhiêu cô gái? “Ngải thiếu gia, ngươi có thể đi mua nữ nhân khác — bày trong phòng anh —, lấy tài lực của ngươi, muốn mua bao nhiêu nữ nhân đều không là vấn đề.” Nàng nhìn một bụng hỏa, trong lòng đã trực tiếp phán định hắn là nam nhân dâm loạn vô sỉ, ý đồ mua nữ nhân đơn giản là vì muốn nảy sinh thú tính.

“Ngân Đóa. ....” Quan chương quỳ khẩn trương đưa mắt ý bảo nàng không nên nói lung tung.

“Ta thích cái gì, đều phải mua được. Ta cho cô ra giá, là tôn trọng cô, bằng không, ta cũng có thể dùng khác phương thức có được cô.” Ngải Thần không uất không giận, không chút hoang mang nói. “Đừng quên, — Bạch Phàm lâu — là của Ngải gia, ta muốn thu hồi cũng không sao.”

Ngải Thần uy hiếp nhẹ nhàng, nhưng vào tai Quan thị cha và con gái lại giống như sét đánh ngang tai.

“Ngải thiếu gia, ngài đừng nóng giận!” Quan chương quỳ vội vàng nói. “Ngài vừa ý tiểu nữ, muốn kết hôn lấy nó làm vợ, đó là phúc khí của tiểu nữ, tiểu nữ nói chuyện thẳng thắn, Ngải thiếu gia trăm ngàn đừng so đo. ....”

“Ta sẽ không so đo.” Ngải Thần con mắt cũng không nhìn ông, một cái chớp mắt cũng không chăm chăm nhìn Quan Ngân Đóa. “Còn cô, muốn ra điều kiện gì, ta cũng đồng ý. Ta không phải thô phi cường đạo, không muốn ép buộc, cũng không muốn ai buồn.”

“Ngân Đóa, ý Ngải thiếu gia. .... Con nghĩ như thế nào. ....” Quan chương quỳ quay sang, lại lần nữa đưa ánh mắt yên lặng khẩn cầu nàng.

“Ngươi muốn dùng tiền áp người chết sao?” Quan Ngân Đóa giận không thể nhìn thẳng Ngải Thần, tuy rằng nhìn tình huống nhà nàng mà nói, tình nguyện bị tiền đè chết cũng không muốn tiền làm suy sụp.

“Có ai không yêu tiền?” Ngải Thần cười lạnh hỏi lại.

“Đúng vậy, ai cũng yêu tiền.” Nhưng mấu chốt là nàng cũng không định bán mình thành đồ chơi trong phòng nam nhân! “Được, ta ra một cái giá, nhưng nếu giá ta ngươi không trả nổi, vậy xin ngươi buông tha cho ta, cũng buông tha — Bạch Phàm lâu — của chúng ta.” Nàng phải nghĩ biện pháp đổ tội cho hắn, lại giúp cho chính mình thoát thân.

“Có thể, chỉ cần cô không muốn điều kiện như hái sao trên trời hay ánh trăng, còn lại ta đều có thể.” Ngải Thần hồ hững nhếch khóe miệng.

Quan Ngân Đóa hít vào thật sâu, âm thầm suy tư nên ra giá như thế nào mới có thể làm cho Ngải Thần lùi bước?

Nàng biết Ngải gia phi thường giàu có, nhưng giàu có tới trình độ nào nàng lại không thể nào tưởng tượng. Nhớ rõ khi đại ca muốn thành thân, nhà gái yêu cầu một ngàn lượng bạc trắng sinh lễ, cha lúc ấy liền oán giận, nói sinh ý của “Bạch Phàm lâu” một năm cũng kiếm không đến một ngàn lượng bạc, bầm tay tính tính, nàng nấu ra một vạn lượng bạc gói, chẳng khác nào là sinh ý 10 năm của “Bạch Phàm lâu”. Bất quá, có lẽ đối với người bình thường mà nói, một vạn lượng bạc là số lượng kinh người, nhưng đối Ngải gia mà nói, khả năng là không đáng kể, vạn nhất Ngải Thần thật sự đồng ý, nàng chẳng phải là phải khuất phục ở dưới dâm uy của hắn?

Rốt cuộc đối với nhà hào phú như Ngải gia mà nói, số lượng nào mới có thể làm cho hắn cảm thấy không trả nổi?

“Cô còn tính bao lâu?” Ngải Thần nhìn không chuyển mắt vào chân mày cùng thần thái của nàng.

Quan Ngân Đóa phục hồi tinh thần lại.

“Kia, kia.....” Nàng do dự, miễn cưỡng vươn ngón trỏ, cắn môi nói: “Một vạn lượng.....”

Quan chương quỳ nhảy dựng lên, nghẹn họng nhìn trần trời Quan Ngân Đóa, không thể tin được nàng cứ nhiên ra giá một vạn lượng, âm thầm đỏ mặt mồ hôi lạnh.

“Một vạn lượng?” Ngải Thần hơi nháy mắt, giống như đang xác định cái gì. “Cô xác định là 1 vạn lượng bạc trắng?”

Quan Ngân Đóa xem biểu tình thờ ơ của hắn, cảm thấy không ổn, xem ra 1 vạn lượng thật sự không được hắn để vào mắt, nàng vì thế to gan, lớn tiếng nói: “Không, là 1 vạn lượng hoàng kim!”

Quan chương quỳ nghe vậy, trong giây lát nga ra sau, nửa thân mềm nhũn, mở lớn miệng nhưng không hét thành lời.

Trong đại sảnh cũng dị thường im lặng, các thực khách đều bị kia “một vạn lượng hoàng kim” làm cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Một vạn lượng hoàng kim là con số đủ để huân chết người, tuy rằng không ai gặp qua một vạn lượng hoàng kim khi chồng lên là hình dạng gì, nhưng 1 vạn lượng hoàng kim ước chừng có thể mua cả trăm “Bách Phàm lâu”, có thể đổi trăm châu mã não, ngọc thạch san hô mấy chục hòm thậm chí thượng trăm hòm, có thể cho một nhà Quan Ngân Đóa áo cơm vô lo nghĩ đến mấy đời!

Dưới ánh mắt hàng trăm người, phần đông là kinh hãi, Quan Ngân Đóa ngược lại âm thầm thở dài nhែm một hơi. Xem ra nàng nói đúng số rồi, 1 vạn lượng hoàng kim là giá trên trời đi? Nàng mặc dù rất có tư sắc, nhưng cũng không phải là mỹ nhân độc nhất vô nhị đại, cho dù Ngải gia đại phú, cũng không chắc xuất ra vạn lượng hoàng kim đến mua nữ tử bình thường như nàng.

“Một vạn lượng hoàng kim, chắc giá?” Ngải Thần thần sắc không gợn sóng.

Quan Ngân Đóa tim đập loạn, nàng không nhìn ra cảm xúc của Ngải Thần, trong lòng thực không yên, chẳng lẽ 1 vạn lượng hoàng kim còn quá ít? Không có khả năng, 1 vạn lượng hoàng kim thật sự đã đủ khoa trương!

“Đúng, chắc giá.” Nàng hít thật sâu, không thể che giấu khẩn trương.

“Ngải thiếu gia, tiểu nữ hay nói giỡn, ha ha..... Làm sao có thể thật sự cùng ngài đòi một vạn lượng hoàng kim a.....” Sắc mặt Quan chương quỳ lúc trắng lúc xanh.

“Đã chắc giá, vậy nói như vậy là định rồi. Một vạn lượng hoàng kim, không được lại tăng giá.” Ngải Thần hơi hơi lộ ra những chiếc răng trắng toát, giống một con rắn đang phun nọc.

Quan Ngân Đóa bị ngữ khí như không của hắn dọa trắng mặt. Hắn là không phải điên ư? Chẳng lẽ thật sự muốn dùng 1 vạn lượng hoàng kim mua nàng?!

Quan chương quỳ hai chân như nhũn ra, giờ phút này chỉ cảm thấy hai mắt nổ đom đóm, muốn ngất.

“Ta nói là 1 vạn lượng hoàng kim nha!” Quan Ngân Đóa cố kìm nội tâm kinh hoàng cùng sợ hãi, nói lớn.

“Tôi nghe thấy, 1 vạn lượng hoàng kim.” Ngải Thần chậm rãi đứng dậy, trong mắt biểu lộ sự ngạo mạn như là vĩnh hằng không thay đổi. “Trong ba ngày nội tôi sẽ chuẩn bị, cùng thỉnh Quan Ngân Đóa cô nương ba ngày sau thực hiện ước định.” Hắn xoay người, đậm mặc đi ra ngoài đi ra ngoài.

Đến lúc này, Quan chương quỳ rốt cục thừa nhận không kìm nổi kích thích mãnh liệt, hoàn toàn ngất.

Quan Ngân Đóa tứ chi lạnh lẽo, thất thần sững sờ ở đương trường.

Làm sao có thể! Trả 1 vạn lượng hoàng kim mua một nữ nhân?! Hắn nhất định có bệnh, hắn nhất định không bình thường!

Trời ạ, nàng chẳng lẽ phải gả cho loại nam nhân không bình thường này?

Tại sao có thể như vậy?

Trước mắt như có đầy sao, giật mình, nàng dường như thấy Ngải Thần nhe răng cười với nàng.

Chuyện này là sao?

Tay nàng hơi hơi phát run, giữa trán và trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, thoáng nhìn, trên bàn Ngải Thần còn thừa nửa khối thịt bò ngũ vị hương thơm vùng và bánh nướng, suy nghĩ từng chút thấm vào óc nàng.

Miếng thịt bò mỏng manh, là khởi đầu cho mọi chuyện. ....

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Edit: Kẹo me

Phù Dung trấn, là thị trấn phồn hoa, mà đường Vân Nghê, là con đường rực rỡ nhất trên Phù Dung trấn.

Cửa hàng thương phụ (thông thương với nước ngoài) nằm trên ngã tư đường Vân Nghê dùng đá xanh xây thành, hai sườn phủ kín đá cuội, trời mưa thì ngã tư đường sẽ không lầy lội đầy đất, ngày nắng ngựa xe đi qua cũng không cuộn từng đợt bụi, con phố rộng sạch sẽ, thẳng tắp trên Phù Dung trấn.

Bốn gã tùy tùng ủng một chiếc xe ngựa, chậm rãi đi vào đường Vân Nghê.

Bánh xe chuyển động, vó ngựa cán trên đường phát ra tiếng vang đều đặn, âm thanh quen thuộc này cùng ồn ào náo động trên đường làm Ngải Thần tỉnh lại bên trong xe ngựa.

Ngải Thần nhẹ nhàng đẩy rèm cửa sổ, tiếng xe ngựa, rao hàng, hát hò cùng vang trong không khí, mùi bánh rán cùng mì lập tức đập vào mặt hắn, như lốc xoáy bao phủ.

Không khí cùng hương vị quen thuộc, cho hắn biết mình đã về nhà, nhưng hắn cũng không có về nhà trong hưng phấn cùng vui sướng. Rồi nhà hơn một tháng, hắn cái gì cũng không nhớ, thậm chí nhớ một cái hương vị, thì phải là tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương của “Bạch Phàm lâu”.

Mặc kệ đi xa quê thế nào, ngày dài bao nhiêu, tương vừng bánh nướng là nỗi nhớ quê duy nhất của hắn.

“Mạnh Kiệt, ta đói bụng.” Ngải Thần thân nhiên phân phó.

“Đã biết, thiếu gia.” Theo sát ở xe ngựa giữ, người hầu Mạnh Kiệt lập tức hô với xa phu: “Lí Quý, đợi lát nữa dừng lại trước ⇨ Bạch Phàm lâu ⇩.”

“Dạ!” Xa phu Lí Quý ứng thanh.

Mỗi một lần Ngải Thần từ bên ngoài trở lại Phù Dung trấn, việc đầu tiên là ăn tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương của “Bạch Phàm lâu”, thân là Ngải Thần bên người người hầu, đương nhiên biết rõ chủ tử thói quen, cho nên không cần Ngải Thần nhiều lời, Lí Quý chiếu theo lệ thường, dừng xe ngựa trước ⇨ Bạch Phàm lâu ⇩.

Mạnh Kiệt lên lầu ba “Bạch Phàm lâu”, một bước đến đại sảnh, Mạnh Kiệt phát giác không khí kỳ lạ.

“Bạch Phàm lâu” tuy nói ngày thường sinh ý thập phần thịnh vượng, nhưng giống hôm nay kín người hết chỗ, tiếng la hét ầm ĩ thanh không dứt bên tai, cảnh tượng hỗn loạn thì Mạnh Kiệt chưa từng gặp qua.

“Ta gọi cá hấp tía tô chừng nào mới tới? Đợi lát nữa trời đã tối!” Một bàn, khách chờ không kiên nhẫn lấy đũa gõ mặt bàn.

“Khách quan chờ một chút, đợi chút sẽ tới!” Tiểu nhị đầu đầy mồ hôi, tay thoăn thoắt đưa đồ ăn lên bàn.

“Uy, tiểu nhị, ⇨ Bạch Phàm lâu ⇩ các người nấu món thịt Phù Dung thế nào lại thay đổi vị? Trước không phải mùi lạ này nha!” Một người khác la lên.

“Ai. .... Ai! Tiểu nhị, người lại đây xem, bánh trôi này hầm còn chưa nhừ! Muốn hại ta đau bụng đi ngoài chết à?” Tiểu nhị còn không kịp đáp lời, khách nhân một bàn bỗng nhiên phun ra bánh trôi, thờ phì phì gọi hắn.

“Thật sự thực xin lỗi thật sự, tiểu nhân lập tức đưa một mâm khác đến!” Tiểu nhị mặt hoảng loạn nói vội vàng cầm bánh trôi định mang đi.

“Bôn đại gia ăn bữa cơm đã muốn ăn đủ, người muốn ta bao lâu? Đại gia ta không ăn!” Người khách kia tức giận đến giận sôi lên, ném đũa đứng dậy bước đi.

“Khách quan, ngài còn chưa trả tiền. ....”

“Trả tiền?!” Người nọ tức giận rít gào. “Đại gia ăn phải bánh trôi loại đó, không tìm chương quày các người tính toán sổ sách là đã khách khí, còn dám bảo ta tính tiền?”

Tiểu nhị vẻ mặt khóc không ra nước mắt. “Nhưng. .... Nhưng. .... Ngài đã ăn năm món nha. ....”

“Ăn năm món thì làm sao?” Người nọ mắt bốc lửa. “⇨ Bạch Phàm lâu ⇩ các người cho khách nhân ăn bánh trôi sống, danh tiếng ⇨ Bạch Phàm lâu

“=cũng chỉ giá trị bằng tiền 5 món đồ ăn? Được, muốn ta trả tiền cũng được, chờ đại gia ta đi ra ngoài, không cần phải đến ngày mai sáng sớm, = Bạch Phàm lâu = các người cho khách nhân ăn bánh treo sống, hại khách nhân trả tiền mua thuốc vì đại tiện lập tức mọi người ở Phù Dung trấn huyền đều biết!”

“Đừng, đừng! Vị đại gia này, xin thương xót, trăm ngàn lần đừng làm như vậy, tiểu nhân không thu tiền ngài. ....” Tiểu nhị nghe lời đe dọa, sợ tới mức không dám can, trơ mắt nhìn người nọ nổi giận bùng bùng đi ra.

Dựa vào cửa sổ, vài người khách quen của “Bạch Phàm lâu”, thấy tình cảnh, nói nhỏ.

“Tiểu nhị, đầu bếp Bạch Hạc hôm nay có chuyện gì xảy ra? Đồ ăn không có hương vị Bạch Hạc, đưa chậm như rùa, không biết thành bộ dáng gì nữa!” Lưu tam gia ở phố đối diện bán đồ gốm lắc đầu nói.

“Lưu tam gia không biết rồi.” Tiểu nhị thở dài cười khổ. “Đầu bếp Bạch Hạc = Bạch Phàm lâu = đã muốn xin nghỉ về quê, ở đây còn chưa loạn, loạn nhất là ở phòng đầu bếp nha!”

“Cái gì?! Đầu bếp Bạch Hạc hồi hương?”

Chúng khách nghe xong tiểu nhị, cùng kêu lên, tiếp theo liền bắt đầu nghị luận.

“Nguyên lai đồ ăn không phải Bạch Hạc làm, khó trách vị khác!”

“Đầu bếp mới là ai vậy? tài nghệ kém nhiều lắm!”

“Sớm biết không phải đầu bếp ban đầu Bạch Hạc làm đồ ăn sẽ không vào ăn, đồ ăn khó ăn như vậy, Quan chương quỳ cũng dám dùng chiêu bài giả mạo là đồ ăn Bạch Hạc lừa khách hàng, thật sự quá đáng!”

“Nếu không phải đầu bếp Bạch Hạc, kia chờ ở đây làm gì? Đi cho rồi!”

Khách hàng đều đứng dậy, căm giận đi ra ngoài.

“Các vị khách quan. .... Lão gia. .... Xin, xin dừng bước. ....” Nhìn khách lục tục đi ra ngoài, tiểu nhị gấp đến độ đầy mặt và đầu cổ đầy mồ hôi, nhưng bất luận hấn giữ thế nào, vẫn là không có người để ý tới hấn.

Đại bộ phận khách nhân trả tiền mà đi ngay, chỉ có số ít khách nhân có ý tứ thanh toán, nguyên bản khách ngồi đây đại sảnh, cuối cùng chỉ còn lại vài người khách quen.

“Tiểu nhị, Quan chương quỳ của các người đâu? Đều loạn thành cái dạng này, thế nào cũng không đi ra ổn định?” Lưu tam gia hỏi.

“Tam gia, không dối gạt ngài, hôm nay đầu bếp là Quan chương quỳ nha, ông ấy đang ở trong phòng đầu bếp làm việc!” Tiểu nhị quay đầu, thấy Mạnh Kiệt, nhận ra hấn là người hầu của Ngài gia thiếu gia, vội vàng đưa khuôn mặt tươi cười tiếp đón. “Thật sự là ngài ngừng, chậm trễ, khách quan mời qua bên này ngồi.”

“Không ngồi, cho ta hai cái bánh tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương, ta muốn mang đi.” Mạnh Kiệt nhìn đồng chén hỗn độn trong đại sảnh, trong lòng thâm nghĩ, đầu bếp nếu đã không phải người của Bạch Hạc, vậy tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương còn có thể còn nguyên hương vị sao?

“Vâng, lập tức có, lập tức có!” Tiểu nhị xoay người, vội vàng vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Edit: Kẹo me

Đầu bếp trong phòng, Quan chương quỳ đang mồ hôi đầy mình, bếp phụ tiến ở một bên rán móng giò, còn lại đồ đệ nhanh nhẹn thái thịt, rửa rau.

“Đi xem lồng cá hấp tía tô đưa chưa, thuận tiện đem đĩa qua!” Quan chương quỳ quay đầu hét.

Cảnh Tiến vội vàng xoay người đi xem lồng hấp.

“Lão gia, cá hấp tía tô không cần nữa, đồ ăn cũng không cần, khách nhân bên ngoài đều đã muốn đi hết.” Tiểu nhị về mặt ủy khuất nói.

“Cái gì?! Đều đi hết?” Quan chương quảy ngừng tay, giật mình hô. “Thế nào mà đều đi hết? Đồ ăn cũng sắp xong, người như thế nào không lưu khách nhân lại!”

“Lão gia, là khách nhân ngại hương vị đồ ăn không đúng, cho nên mới không ăn.” tiểu nhị bị mắng oan càng cảm thấy ủy khuất.

“Hương vị không đúng? Điều này sao có thể?” Quan chương quảy chợt dạ lấy từ nôi 1 miếng thịt đưa vào trong miệng, sắc mặt phút chốc trở nên không tốt lắm.

Cảnh Tiến yên lặng đem cá hấp tía tồ bỏ vào lồng hấp, không dám lên tiếng.

“Hương vị làm sao có thể không đúng?” Quan chương quảy lắc đầu thờ dài một tiếng.

Tuy nói hần trước đây cũng từng làm đầu bếp, nhưng đã là chuyện mười mấy năm trước, nhiều năm chưa chạm vào xoong nồi, cách nấu và nêm nếm phải đoán đo nhiều. Nguyên bản nghĩ Bạch Hạc đi rồi, hần có thể làm đầu bếp trước một thời gian, không nghĩ tới một mặt đối diện với bếp lửa hùng hực, không phải bên này chạm vào dấm chua hoặc nước tương, thì gia vị thêm bột vào canh cũng không đúng, cho nên phòng bếp hỗn loạn chưa từng có.

“Mau không đúng rồi, hương vị đương nhiên cũng không đúng.” Ngọt ngấy lại hơi bá đạo, tiếng nói trào phúng xen vào.

Đầu bếp trong phòng mỗi người đều quay đầu.

Một khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết, tiểu cô nương ngồi trên bàn, rõ ràng là nóng bốc hơi, ánh sáng âm u trong phòng, nhưng ý cười trong hai tròng mắt tiểu cô nương vẫn long lanh, lóe sáng dị thường.

“Ngân Đóa, con vào làm gì? Không phải chuyện của con, mau đi ra!” Quan chương quảy hung hăng trừng nàng, giờ đưa lên đuôi.

“Cha, đừng đối với ân nhân cứu mạng của cha như vậy, con đặc biệt tới cứu người.” Quan Ngân Đóa nhẹ nhàng cười nói, hai chân dưới váy dài hơi động, tóc dài búi trên đầu, lộ ra cổ bóng trắng.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Con nhóc ở chỗ này nói mạnh miệng cái gì? Đừng tưởng lão Hạc giáo người làm vài món ăn, người có thể làm đầu bếp! Còn nữa, nói người bao nhiêu lần, phòng đầu bếp không cho người tiến vào, người như thế nào luôn không nghe!” Quan chương quảy không hề giận mắng.

Quan Ngân Đóa nhún vai cười cười, vẫn ngồi trên bàn lắc lư hai chân, không có ý tứ muốn rời đi.

“Lão gia, người hầu Ngải thiếu gia còn ở bên ngoài chờ tương vừng bánh nướng gói thịt bò ngũ vị hương, trước giải quyết chuyện này đi!” Tiểu nhị lo lắng vội vàng ngắt lời.

“Ngải thiếu gia đã về rồi?” Quan chương quảy lấp bấp kinh hãi.

Ngải gia là chủ lớn nhất trên Phù Dung trấn, Phù Dung trấn có hai phần ba điền sản đều của Ngải gia mua, các quầy ở đường Vân Nghê cũng đều là sản nghiệp Ngải gia. Ở đường Vân Nghê mở tiệm buôn bán, mọi người đều thuê cửa hàng của Ngải gia, “Bạch Phàm lâu” đương nhiên cũng không ngoại lệ, lần thuê được ba tầng trong mười năm, may mắn lão gia Ngải gia tâm địa thiện lương, một năm thu tiền thuê cũng không nhiều, nếu gặp khó khăn không kiếm ra tiền, Ngải lão gia cũng không đòi, thậm chí còn có thể lấy tiền giúp người nợ vượt qua cửa ải khó khăn, bởi vậy Ngải gia được dân trong Phù Dung trấn kính trọng cùng kính yêu.

“Ai da? mau đi xem còn có thịt bò ngũ vị hương không?” Quan chương quảy biết Ngải thiếu gia thích ăn tương vừng bánh nướng gói thịt bò ngũ vị hương, vội vàng chạy vội tới lò nướng lấy ra hai khối tương vừng bánh nướng, chờ thịt bò ngũ vị hương cắt miếng thì gói vào.

“Không ổn! Lão gia, một khối thịt bò ngũ vị hương cuối cùng sớm bán ra ngoài, hiện tại chỉ còn mấy khối thịt nát a!” Phụ bếp đứng trước thúng mò nửa ngày, kết quả cái gì đều không có.

“Cái gì?! Không có thịt bò ngũ vị hương?” Quan chương quảy ra vẻ trò sập thất thanh kêu to.

“Không tốt, không tốt, cái này thì xong, ngay cả Ngải thiếu gia cũng đắc tội!” Tiểu nhị đã buồn rầu đến muốn khóc.

Quan chương quảy cầm hai khối tương vừng bánh nướng đứng lặng, sắc mặt bụi bại, tràn ngập bối rối.

“Đừng lo lắng, con có thịt bò ngũ vị hương.” Quan Ngân Đóa vẻ mặt giễu cợt.

“A?” Quan chương quảy kinh ngạc quay sang nhìn nàng.

“Tiểu thư, nếu người có thịt bò ngũ vị hương, cũng lấy ra đi, tôi sợ Ngải thiếu gia chờ sốt ruột!” Tiểu nhị quả thực giống lừa thiêu mông.

Quan Ngân Đóa nhẹ nhàng nhảy xuống, cầm lấy một cái bát không, đi đến chỗ rẽ, nhấc lên một thúng được che, lấy ra một miếng thịt bò hồng tươi.

Nhìn một lúc, Quan Ngân Đóa lấy ra thịt bò cùng bí phương Bạch Hạc làm miếng thịt bò ngũ vị hương ánh sáng màu giống hệt như cũ, Quan chương quảy nhìn vừa mừng vừa sợ, không kịp hỏi Ngân Đóa lý do vì sao thịt bò ngũ vị hương lý do, liền vội vàng đem thịt bò bung qua, bay nhanh cắt thành lát bỏ vào tương vừng bánh nướng, lại hoá tốc giao cho tiểu nhị mang đi.

“Cha, cha xem, không phải con cứu cha sao?” con người đen của Quan Ngân Đóa giáo hoạt mỉm cười.

Quan chương quỳ phần nộ hừ một tiếng. “Lão Hạc giấu thịt bò ở đó làm cái gì? Hắn muốn bắt ta chết sao?”

“Không phải Bạch gia, thịt bò là của con!” Quan Ngân Đóa cười nhú mảy.

“Của con?” Quan chương quỳ trừng lớn ánh mắt.

“Đạ, chính là của con!” Quan Ngân Đóa nắm tay, đắc ý cười nói: “Đây là Bạch gia gia nói cho con biết bí phương, con tự mình làm!”

“Con làm?!” Quan chương quỳ kêu thảm thiết một tiếng, nhanh chóng nhắc miếng thịt bỏ vào trong miệng ăn, biểu tình bỗng nhiên trở nên thập phần cổ quái, nhưng sắc mặt rõ ràng đã thư hoãn xuống dưới.

“Cha, thế nào? Hương vị tốt lắm đi?” Quan Ngân Đóa mắt cũng không chớp nhìn Quan chương quỳ, lòng tràn đầy chờ đợi.

“Ăn quả thật là hương vị của lão Hạc, nhưng. .... Lại cảm thấy có điểm không quá giống.” Quan chương quỳ nhú mảy, đắm chiêu nhìn nữ nhi. “Con không phải bỏ thêm gừng?”

“Không có, gừng cho vừa phải, con chỉ thêm một vị hương liệu khác.” Quan Ngân Đóa cười đến rất đắc ý.

“Con thêm cái gì?” Quan chương quỳ tròn tròn mắt.

“Phấn hoa quế!” Quan Ngân Đóa nhú mảy, có ý tứ khoe ra. “Cha, ngài chẳng lẽ không cảm thấy hương vị thịt bò ngũ vị hương của con chẳng những không thua Bạch gia gia, thậm chí mùi còn thơm ngát hơn sao?”

Quan chương quỳ kinh ngạc nhìn nữ nhi. Vị giác đầu lưỡi không lừa được người, thịt bò ngũ vị hương quả thật hơn một phần mùi thơm ngát. phương pháp nếm nếm của nữ nhi khác với nam nhân, Bạch Hạc cho tới bây giờ sẽ không cho phấn hoa thêm vào, không ngờ, thêm phấn hoa quế thịt bò ngũ vị hương chẳng những khẩu vị tươi mát rất nhiều, còn có mùi hoa thần nhiên.

Giờ khắc này, hắn không bao giờ không thừa nhận trù nghệ trời cho với nữ nhi nữa.

“Cha, Bạch gia gia còn truyền thụ con vài món bí phương, nếu muốn ⇒ Bạch Phàm lâu ⇒ phát đạt, cứ giao phòng bếp cho con đi!” Nàng thử vươn tay, hơi hơi nghiêng đầu cười nhìn phụ thân.

Quan chương quỳ chần chờ một chút, chậm rãi đưa đĩa bếp cho nàng.

Trên mặt Quan Ngân Đóa nổi lên ý cười sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1.3

Edit: Kẹo me

Xe ngựa ngoài “Bạch Phàm lâu” chậm rãi đi, bên trong, Ngải Thần cảm lấy cái bánh nóng hầm hập cắn một ngụm, chậm rãi nuốt, bỗng nhiên, hắn giật mình, hoài nghi nhìn bánh trong tay, không thể nói rõ có chỗ nào không thích hợp, vì thế lại cắn một ngụm rất lớn, thật cẩn thận nhắm nháp hương vị thịt bò.

Từ khi Ngải Thần có trí nhớ tới nay, hắn bắt đầu ăn tương vùng bánh nướng gói thịt bò ngũ vị hương của “Bạch Phàm lâu”, đây là lần đầu làm cho hắn cảm thấy tư vị khác, nhưng, lại rõ ràng vẫn còn nguyên hương vị.

Khi hắn nghĩ hoặc, có một hương khí thanh nhã sâu kín nảy lên mũi, hắn ngạc nhiên nhìn quanh, tầm mắt cuối cùng rơi xuống ngoài cửa sổ.

Đường Vân Nghê khi nào thì có mùi hoa quế?

Hắn hoang mang khó hiểu, lại ăn một ngụm bánh nướng, mùi hương tươi mát lại lại lần nữa đánh úp lại, hắn giật mình hiểu, hương hoa quế thần nhiên nguyên lai đến từ bánh nướng trong tay hắn.

Từ nhỏ đến lớn, bánh nướng hắn thích cũng không phải hương vị này, đầu lưỡi đã quen hương vị cũ, nhưng nay lại tăng thêm mùi hoa quế, lại ngoài ý muốn gọi lên ký ức ấu thơ của hắn.

Lúc còn rất nhỏ, hắn thường thường tĩnh lại ở trong căn phòng tràn ngập mùi hoa quế, có một đôi môi mềm mại khẽ hôn hắn, ôm chặt hắn dịu dàng.

Ban đêm, hần đá chần, sẽ có hai bàn tay trắng nõn, cẩn thận thay hần đắp lại, đôi tay ấy cũng giúp hần đi đường, hần được ôm trong lòng cẩn thận chờ.

Cái phòng tràn ngập hương hoa quế là thế giới của hần, mà cái ôm ấp ấm áp là núi cho hần dựa vào.

Thẳng đến một ngày, hần tỉnh lại không còn nghe thấy hương hoa quế, thế giới của hần từ nay về sau một mảnh tĩnh mịch, hần mất đi cái ôm ấm áp, sinh mệnh dần dần trở nên lạnh lẽo.....

Lúc này, hương khí hoa quế thân nhiên gọi lên trí nhớ xa xôi mà mơ hồ, đó là hương khí ấm áp, là hương vị hần không kịp lớn lên đã bị quên đi, mà hần thực kinh ngạc, mùi này cơ hồ đã muốn bị hần quên đi trong trí nhớ, vì sao lại xuất hiện ở đây trong cái bánh nướng?

“Thiếu gia đã trở lại!”

Xe ngựa dừng lại ở Ngải phủ trước hai con sư tử bằng đá, nhóm Phó Dịch lập tức gọi.

Ngải Thần xuống xe ngựa, thần sắc đậm đặc đi vào cánh cửa nguy nga sơn đỏ.

“Các người lại đây, đem hành lý vào nhà, hòm gỗ mun phải cẩn thận, đừng để đồ bên trong hỏng.” Mạnh Kiệt sai hai gã mi thanh mục tú, xong xuôi, tự mình nâng ba hộp hồng lãng, theo đuôi Ngải Thần.

“Thiếu gia, ngài đã về rồi!” Lão quản gia cười chào đón. “Một quãng đường vất vả, thiếu gia hần là một muốn chết rồi đi?”

Lão quản gia Thông bá đã ở Ngải gia ba mươi năm, từ khi Ngải Thần vừa sinh ra nhìn hần lớn lên, xem như một trong số vài người thân ở Ngải phủ mà Ngải Thần nguyện ý thân cận.

“Thông bá, nương đâu?” Ngải Thần vòng qua cái bàn đá cẩm thạch, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

“Bẩm thiếu gia, Đại nãi nãi ở nhà giữa, cùng khác bà cô đang chơi bài, Đại nãi nãi hôm nay cái tâm tình không tệ.” Thông bá đáp.

Ngải Thần gật gật đầu, thân nhiên phân phó: “Thông bá, ta muốn tắm rửa.”

“Được, tôi lập tức bảo hạ nhân đi chuẩn bị. Thiếu gia còn có gì phân phó?”

“Không có.” Ngải Thần hờ hững rời đi.

Thông bá nhìn Ngải Thần đi hướng nhà giữa đại ốc bóng dáng, không khỏi thật sâu thở dài.

Ở trên mặt Ngải Thần, hoàn toàn không thấy được một tia vui mừng vì về nhà. Rõ ràng ra xa nhà hơn một tháng mới trở về, cảm giác lại giống căn bản không hề ra cửa, Ngải Thần lạnh lùng như thế thật sự làm cho hần cảm thấy khó chịu.

Hần luôn hy vọng ngẫu nhiên, có thể thấy Ngải Thần đi xa về nhà, trên mặt hần toát ra sự nhớ mong, nhưng thực đáng tiếc, hy vọng này luôn thất bại.

Khi nhỏ Ngải Thần vui vẻ sẽ cười to, cũng sẽ thương tâm khóc lớn, chính là tuổi càng lớn, ở trên mặt hần liền càng khó thấy vẻ hi nộ ái ố, cũng càng khó đoán ra suy nghĩ trong lòng hần, thậm chí muốn hần nhiều lời một câu cũng phải cố sức.

Ngải Thần trước đây sôi nổi, thường thân thiết hô to “Thông bá”, sớm đã không biết đi nơi nào.

Đến gần nhà giữa, Ngải Thần chợt nghe trong phòng truyền ra tiếng cười thê thiếp của phụ thân.

“Như thế nào đều là người thắng? Nhất định có quý, người là không phải trộm dẫu bài?”

“Nhị tử, đừng oan uổng, ta lại thắng không nhiều lắm, bắt quá là vận khí tốt thôi!”

“Vân Nhạn, người thế nào lại như vậy? Coi như phá điểm tiểu tài, tiêu tai diệt họa thôi!”

Ngải Thần vào nhà, khép mắt, hờ hững mở miệng. “Nương, con đã trở về.”

Người đàn bà trung niên đang xao ngãng đầu nhìn hần một cái, dung mạo của bà đoan trang tú lệ, cho dù trên mặt có nếp nhăn rất nhỏ, da thịt vẫn láng mịn, dẫu không được khí chất và phong phạm của tiểu thư khuê các.

Người được hần gọi “Nương”, là thê tử chính thất của Ngải lão gia, Ngải phủ đại nãi nãi. Nhưng mà, Ngải Thần tuy rằng kêu nàng “Nương”, nhưng nàng cũng là mẫu thân thân sinh ra Ngải Thần.

“Thần nhi đã về rồi, chuyện mua bán có thuận lợi không?” Đại nãi nãi không chút để ý hỏi.

“Coi như thuận lợi.” Ngải Thần thấp giọng nói. “Ta ở Vân Nam thu mua một vạn cân lá trà, hướng Tô Hàng thu mua mười vạn súc tơ lụa, còn đến Giang Tây chỗ trú hần —”

“Thần thiếu gia, đừng nói là cho chúng ta nghe, chúng ta lại không biết chữ.” Nhị nãi nãi Vân Nhạn ngắt lời hắn, khanh khách cười khề.

“Chính là a, mỗi hồi nghe đều là mấy vạn cân lá trà bán được, sau đó lại là mấy vạn cân tơ lụa bán được, ta nghe đến đầu chóng váng!” Tứ nãi nãi nâng hai tay mềm mại không xương, nhẹ nhàng ản thái dương, nũng nịu yếu ớt nói.

“Dạ.” Mấy người không nghe càng tốt, Ngải Thần cũng lười nhiều lời.

“Cha ngươi lại cùng thuyền đi đến Nam Dương sao?” Đại nãi nãi lạnh lùng hỏi.

“Dạ.” Ngải Thần hạ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 1.4

“Thần nhi, ngươi đã hai mươi lăm tuổi, có phải hay không cũng nên theo cha ngươi đi ra ngoài nhìn xem?” Đại nãi nãi đắm chiêu nhìn hắn một cái.

“Thương thuyền Ngải gia chúng ta đều là sản nghiệp tương lai ngươi phải tiếp nhận, ngươi nên sớm một chút học chia sẻ trọng trách trên vai cha ngươi mới đúng, cũng nên cho cha ngươi sớm vài năm hưởng thanh phúc.”

Ngải Thần im lặng không nói. Cùng phụ thân ở bến tàu, phụ thân đối hắn nói hôn nhân đại sự của hắn, dặn dò hắn phải nhanh một chút quyết định, sớm một chút lấy vợ.

Hắn là con trai độc nhất của Ngải gia, đối phụ thân mà nói, việc cấp bách trước mắt là muốn hắn sớm ngày thành hôn, nói dối tông đường hơn là muốn hắn tiếp nhận sự nghiệp Ngải gia.

“Ta xem Thần thiếu gia của chúng ta đối kinh thương không nhiều hứng thú lắm, suốt ngày chỉ mê đồng nát ve chai.” Nhị nãi nãi sờ trang sức mã não trên đầu.

“Cũng phải, bó lớn bó lớn bạc hoa toàn nằm trong đồng nát ve chai, cho dù lão gia có gia sản bạc triệu, mà con lại thành phá tiền cha nha!” Tứ nãi nãi trên mặt là nụ cười chua ngoa.

“Làm cha thì nguyện ý kiếm tiền cho con tiêu, ai bảo ông ấy chỉ có một đứa con!” Đại nãi nãi cười lạnh. “Hai người các ngươi cũng đừng toan tính, ai kêu các ngươi sinh con được cho lão gia, cho nên mặc kệ lão gia có bao nhiêu gia sản, cũng sẽ không có phần của các ngươi.”

Đại nãi nãi châm chọc giống cây đao đâm thẳng lòng hai người thiếp, sắc mặt hai người rất khó coi.

Ngải Thần thực phiền chán ngôn ngữ trào phúng của đám thiếp đối với hắn, muốn nhanh chóng thoát thân.

“Nương, con mang về vài món lễ vật hiếu kính nương và hai vị di nương.” Hắn quay đầu liếc Mạnh Kiệt một cái, Mạnh Kiệt lập tức đưa ba hộp quà tặng cầm trong tay cho hắn.

Kỳ thật, này vài vị bà cô sớm đã đang đợi Ngải Thần nói những lời này, bởi vì chiếu thường lui tới lệ thường, Ngải Thần chỉ cần ra xa nhà trở về, đều đã mang chút tân kỳ vật phẩm trở về đưa cho các bà, đặc biệt Ngải Thần có song đôi mắt ưng chuẩn mực, chỉ cần có thể được hắn coi trọng mắt hơn nữa tự tay dâng, tuyệt đối là thứ quý trọng hiếm thấy, tuyệt thế ít có, cho nên bọn họ đã sớm ưng dung đang đợi hắn đưa lễ vật ra.

Ngải Thần dâng ba hộp quà màu hồng lên.

“Như thế nào, đều là giống nhau sao?” Đại nãi nãi hơi hơi nhú mi.

“Là giống nhau.” Ngải Thần chú ý tới Đại nãi nãi trong mắt biểu lộ sự không vui.

Nhị nãi nãi cùng tứ nãi nãi tò mò mở nắp, hai cái nắp nội các hữu một chuỗi hạt châu giống nhau như đúc, mỗi hạt châu đều rất tròn rất to, ánh sáng cũng đồ tươi dị thường.

“Đây là hạt châu gì?” Nhị nãi nãi cùng tứ nãi nãi cảm xuyên, ngạc nhiên đánh giá.

Đại nãi nãi bị châu xuyên kỳ dị sắc hồng hấp dẫn, nhìn không được cũng mở nắp trước mắt, lấy ra xuyên châu cẩn thận đeo vào.

“Hạt châu này chỉ dùng huyết san hồ làm thành.” Ngải Thần cười nhẹ.

“Huyết san hồ?” Ba nữ nhân đồng thời mở to hai mắt. Vàng ngọc châu báu các bà đã thấy qua, san hồ vật phẩm trang sức đối với họ mà nói cũng không

phải cái gì hiếm thấy, nhưng duy độc huyết san hô này như sắc máu đỏ sẫm, họ chưa từng thấy quá.

“Có một người Nam Dương mang châu báu đến kinh thành buôn bán, trên đường gặp thổ phi, bị cướp sạch, ba chiếc xuyên huyết san hô này trộn giữa đồng châu báu. Bất quá thổ phi không nhìn ra giá trị, bán rẻ rồi đi, sau đó lưu lạc đến đám buôn đồ cổ, trong lúc vô tình con nhìn thấy, liền mua trở lại.” Ngừ điệu Ngải Thần bình thản, không có chút cảm xúc. Mua lẻ vật đưa cho phụ thân thế thiếp đều không phải là xuất từ thật tình chân ý của hắn, chính là thủ đoạn nhỏ có lệ của hắn đối với định ý của di nương thôi.

“Huyết san hô màu sắc kỳ lạ, thật là đẹp mắt!”

“Đúng vậy, đẹp lên cô, màu da cũng sáng lên!”

Ba người đàn bà đều nâng niu xuyên hạt san hô trong lòng bàn tay, vuốt ve tán thưởng.

“Nương, con về phòng trước.” Hắc khản cấp muốn rời đi nơi này.

“Hào, con bồn ba mệt nhọc, sớm đi rửa mặt chải đầu sạch sẽ, ngủ một giấc kho khoê, ngày mai lại đến từ đường dâng hương.” Đại nãi nãi mắt cũng không nâng, chỉ thường thức xuyên hạt san hô trong tay.

“Dạ.” Ngải Thần đạm mạc toàn thân mà đi.

Trong phòng trắng xóa sương mù, Thông bá đã vì Ngải Thần chuẩn bị nước ấm.

Ngải Thần tỉnh tỉnh quái gở, không thích cùng người thân cận, lại càng không thích phó tì hầu hạ, cho nên mọi việc hắn đều tự tay làm, ở trong phòng của hắn cũng tuyệt đối nhìn không thấy có người đi lại.

Trở về phòng, Ngải Thần cởi quần áo, tiến vào bồn tắm, nhắm mắt lại, đem thân thể thoải mái mà ngâm mình tắm ở nước ấm, để nước ấm nóng bỏng rửa sự mệt mỏi đầy người của hắn.

Chỉ có trong căn phòng rộng lớn này, hắn mới có thể theo đuổi suy nghĩ của chính mình, tận tình hưởng thụ cô độc chỉ thuộc về hắn. ....

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2

Edit: Kẹo me

“Thiếu gia, ngài tỉnh sao?” Mạnh Kiệt đứng ngoài cửa gõ hai cái.

“Tỉnh, chuyện gì?” Ngải Thần sớm đã đã tỉnh, vừa vặn mặc xong y bào.

Mạnh Kiệt đẩy cửa tiến vào, khoanh tay nói: “Đại nãi nãi phân phó, hôm nay giữa trưa muốn tới từ đường tế tổ.”

“Đã biết.” Ngải Thần tùy ý chải mấy sợi tóc.

Mạnh Kiệt biết Ngải Thần luôn luôn không thích có người hầu hạ, chải tóc mặc quần áo đều tự mình làm, cho nên cũng không đến hỗ trợ, chỉ lại giường thu dọn đệm chăn.

“Ta mang đá về, để đâu?” Ngải Thần xoay mặt hỏi.

“Thiếu gia, nô tài đã đặt trong kho phòng.” Mạnh Kiệt đáp.

“Àn.” Ngải Thần bỏ lại cây lược gỗ. “Đi thôi, đi từ đường.”

“Thiếu gia, ngài ăn qua đã, tiểu nhân đã bảo đầu bếp chuẩn bị cho ngài.”

“Không cần, trên đường đi mua tương vùng bánh nướng ở ‘Bạch Phàm lâu’ ăn là đến nơi.” Ngải Thần không chút để ý đi ra ngoài.

Mạnh Kiệt lập tức theo sau.

Trên đường đến từ đường, qua đường Vân Nghê, Mạnh Kiệt đến “Bạch Phàm lâu” mua hai cái bánh tương vùng nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương.

Ngải Thần từ cửa kính xe nhìn vào, thấy đại sảnh “Bạch Phàm lâu” lạnh lùng im ắng, không có mấy thực khách, cảnh tượng này làm hắn kinh ngạc, trong

ấn tượng, bất luận khi nào hấn đến, “Bạch Phàm lâu” đều ngồi đầy khách, chưa từng có thời điểm vắng khách.

Mạnh Kiệt lấy tương vùng bánh nướng, Ngải Thần mang theo một chút chờ mong, chậm rãi cắn một miếng, ở hương thịt bò nồng đậm mơ hồ phiêu tán hương hoa quế thần nhiên, hai loại hương vị này, ở trong lòng hấn tạo thành một tư vị ấm áp.....

***

Đến từ đường dâng hương cầu phúc xong, Ngải Thần lại đến kho lúa xem xét. Lần này đến Vân Nam thu mua dược liệu và Hà Nam thu mua bông, toàn bộ đủ số nhập kho, đến chạng vạng mới trở lại Ngải phủ.

Đi đến phòng ngoài, vòng qua hồ nước nuôi cá vàng ngũ sắc, ngay khi hấn bước lên cầu đá, thấy trên đình cạnh cầu ngồi bốn tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với hấn, đang ngồi một chỗ nói chuyện.

Hấn không nghĩ nhiều, liền xoay người vòng qua lộ, không muốn đối mặt.

“Kia không phải Nhị đệ sao?” Dáng người cứng nhắc gầy gò, tam tỉ Ngải Khiết phát hiện ra hấn.

“Nhị đệ, ngươi khi nào thì trở về?” Tuổi ít nhất, tứ tỉ Ngải Bội đối nhìn theo bóng hấn hô to.

Ngải Thần làm như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại, càng đi càng xa.

“Làm chi giống thấy quý vậy? Trở về cũng không cùng tỷ tỷ chào hỏi!” Mập mập cường tráng, đại tỉ Ngải Lịch tức giận hừ hừ.

“Hấn không coi ai ra gì cũng không phải một ngày, hai ngày, ngay cả di nương hấn cũng không để vào mắt, đối với chúng ta này những kẻ sắp xuất giá sao có thể hảo tiếp đón?” Nhị tỉ Ngải Du trào phúng.

“Ở trong lòng Nhị đệ, chúng ta làm bản mất hấn đi?” Ngải Khiết dài giọng nói.

“Các người ít vài câu đi, chọc Nhị đệ đối với các người cũng không hay ho.” Lão Tứ Ngải Bội không giống những tỷ tỷ khác có địch ý với Ngải Thần, nhưng nàng cũng là nữ nhi Ngải gia, tự nhiên hiểu trong lòng các tỷ tỷ không cam.

Giống nhau đều là họ Ngải, vì sao chỉ có con trai thừa kế gia sản, mà nữ nhi gả đi ra ngoài cái gì cũng không có? Ngải gia lại là hào môn cự phú, hàng tỉ gia sản bày ra trước mắt, ai có thể không đồ mắt? Chính là tâm cơ Ngải Bội có vẻ thâm trầm, hai bên nàng đều lấy lòng, hai bên cũng không đắc tội.

Ngải Thần đi nhanh như muốn rời xa thanh âm chói tai này, hấn rất nhỏ đã quen nghe các tỷ tỷ châm chọc khiêu khích. Bốn nữ nhi xuất giá ba ngày hai đầu hướng trong nhà chạy, có động lại trở về nhà mẹ đẻ ở, trong lòng tính toán cái gì, hấn đương nhiên hiểu được, đơn giản vì tiền.

Sáu tuổi năm ấy, mẫu thân ruột của hấn chết đi, sau đó, nhóm tỷ tỷ luôn họp lại khi dễ hấn, mới trước đây hấn không rõ vì sao nhóm tỷ tỷ chưa bao giờ cùng hấn chơi đùa, lại còn luôn muốn thu tiếng kêu đau của hấn vào tai, hoặc là xô hấn té ngã, nghiêm trọng nhất là một lần, mùa đông đẩy hấn vào hồ nước, thiếu chút nữa hại hấn chết đuối, cũng hại hấn bởi vậy bị bệnh hơn nửa tháng.

Chỉ cần làm cha xuất kinh buôn bán không ở nhà, hấn sẽ bị khi dễ thật sự thâm, cho dù trên người bị thương cũng không chỗ cáo trạng. Bởi vì cho dù hấn cáo trạng, di nương cũng sẽ nhìn như không thấy với hành vi của con mình, có khi trực tiếp dung túng con khi dễ hấn, mà đợi cho cha về nhà, thương tích của hấn đã lành. Các tỷ tỷ cũng thực thông minh, khi cha ở nhà đối xử với hấn đặc biệt tốt, không để cha phát hiện sự ghen tị và địch ý với đệ đệ, làm cha tin tưởng tỷ đệ thật sự tình thâm.

Ngải phủ trừ cha, ai cũng biết chân tướng, nhưng Đại nãi nãi tự tay bện lưới che giấu chân tướng.

Cho nên, hấn từ nhỏ đã chán ghét tỷ tỷ, cũng chán ghét di nương. Nữ nhân có liên quan đến Ngải gia, hấn đều chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 2.2

Edit: Kẹo me

“Thiếu gia!” Thông bá chờ ở Ngải Thần cửa phòng khải, thấy hấn trở về, từ ái cười. “Đại nãi nãi nói, hôm nay khó thấy nhóm tỷ muội đều ở đây, buổi tối thỉnh thiếu gia đi qua cùng nhau ăn cơm.”

“Ta khi nào thì có tỷ muội?” Ngải Thần cười lạnh.

Thông bá cười khổ không dám nói tiếp.

“Thông bá, người báo với đại nãi nãi, nói ta đau đầu, bụng đau, tùy tiện nói ta đau chỗ nào cũng được, dù sao ta sẽ không qua.” Ngải Thần đẩy cửa phòng, vào phòng, ngoái đầu nhìn lại Mạnh Kiệt phản phò: “Kêu phòng bếp tùy tiện làm một món cho ta ăn.”

“Dạ, thiếu gia.” Mạnh Kiệt nói.

Trở về phòng, Ngải Thần trực tiếp xuyên qua nội thất, đi vào trong sương phòng.

Phòng hần là ba gian sương phòng thông nhau, dùng bình phong thật lớn cách thành phòng trong phòng ngoài, nội thất là nơi hần tắm rửa rửa mặt, ngoại thất là phòng ngủ, phòng trong cùng là nơi hần cất chứa vật phẩm. Ở Ngải phủ, phòng Ngải Thần lớn nhất, rộng nhất, nhưng cũng là căn phòng tối tăm bí ải nhất.

Khố phòng Ngải Thần cất chứa vật phẩm, hai mươi tám ván bằng gỗ quý khắc hoa văn sắp hàng dựa vào được mạ vàng, phía trên là hàng trăm món đồ cổ, ngọc thạch, mỗi thứ đều là trân bảo của hần.

Vừa vào khố phòng, Ngải Thần thấy một hộp bằng gỗ mun dài ba thước, cao năm thước đặt trên cái bàn vuông chính giữa khố phòng, hần nhẹ nhàng mở hộp, lấy từ bên trong một pho tượng đá, vuốt ve, khoe môi hơi hơi nở một nụ cười ôn nhu, đáy mắt chớp lên một tia sáng kỳ dị.

Bức tượng đá này là hần trên đường đi qua một thôn nhỏ trên đường về nhà, ở một góc sáng sủa trong một gian nhà tranh phát hiện, lúc ấy nó bị nhúng trong bùn, hần lau sạch bùn, thấy tượng đầu đội khăn voan, mặc áo ngắn giao lĩnh, tay áo rủ xuống quá gối, liền nhận ra là tượng thời nhà Tùy.

Mặt bức tượng đá mượt mà đầy đặn, hai hàng lông mày trói chặt, hai mắt linh động, khoe miệng đầy ý cười, hai tay đặt trước ngực, đỡ một thanh đao dài, phong cách điêu khắc cổ xưa đầy linh khí, hần càng nhìn càng cảm thấy mê người, lập tức đưa chủ nhà một túi bạc, đem tượng về đến đây.

Khi còn nhỏ, phụ thân vừa ra kinh buôn bán phải vài tháng mới có thể về, phụ thân là núi cho hần dựa vào, chỉ cần phụ thân không ở nhà, hần sẽ bị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ khi dễ, cho nên hần luôn trốn trong thư phòng phụ thân tránh tỷ tỷ, theo thời gian, hần bắt đầu đọc tàng thư của phụ thân, đọc nhiều thì hứng thú, vài năm sau, hần đã đọc xong sách của phụ thân.

Phụ thân mỗi hồi rời nhà buôn bán, trở về đều mang rất nhiều món đồ tân kỳ cổ quái cho hần, nhưng hần lại không cảm thấy hứng thú, thẳng đến một ngày, phụ thân mang về một bộ tượng các ca vũ đời Đường, năm bức tượng nữ nhân múa thân thể thon dài yếu điệu, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, thu hút ánh mắt hần. Để biết lai lịch, hần bắt đầu nghiên cứu nghệ phẩm điêu khắc các thời kỳ, bắt đầu gầy dựng trí thức về đồ cổ.

Vì thế, hần chậm rãi dưỡng thành thói quen thu thập kì trân bảo vật, ngoài hứng thú, trọng yếu nhất là, hần còn có một đôi mắt ung lợi hại, nhìn thấy một kiện đồ cổ trước mặt, hần chỉ cần liếc mắt một cái là biết được niên đại, nơi làm ra, lịch sử sâu xa và giá trị.

Khi tính tình hần trở nên lạnh lùng vô tình khi, đôi mắt ung chuẩn mực của hần trở nên càng thêm sắc bén, hần để chính mình đắm chìm ở những thứ đồ sưu tập tốt nhất, đẹp nhất, thế giới bên ngoài tuy lớn, nhưng giới chân thật của hần chỉ có trong khố phòng, với hần mà nói, gian khố phòng này không có bi thương cùng tịch mịch, có chỉ có thoải mái cùng tự tại, tựa hồ chỉ trong này không có sinh mệnh, hần mới có thể tìm được linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 2.3

Trong bếp, lửa cháy hừng hực, lòng hấp nghi ngút khói.

“Thịt bát bảo tốt lắm!” Quan Ngân Đóa giơ tay thuần thực đảo thịt, hương thơm bốc ra, thấy không có vấn đề liền thượng bàn.

“Nhị cô nương, ngài có thể nghỉ tạm, bên ngoài không khách nhân.” Tiểu nhị bưng chén thịt bát bảo đi ra ngoài.

“Không có khách nhân?” Quan Ngân Đóa lau mồ hôi, lặng lẽ hướng về đại sảnh nhìn thoáng qua.

Đại sảnh chỉ ngồi mấy bàn khách nhân linh tinh, quả thực là không thể so sánh với tiếng người ồn ào rầm rộ lúc trước.

“Nhị cô nương, cá còn sống có giết hay không?” Tiểu đồ đệ ở nàng phía sau xin chỉ thị.

“Trước đừng giết, đổ vào chậu nước phía sau đi!” Quan Ngân Đóa nhìn phụ thân ngồi ở quầy, vẻ mặt bất đắc dĩ buồn rầu, trong lòng khó nghĩ.

“Nhị cô nương, đừng lo lắng, người xem, khách nhân đều ăn sạch đồ ăn người nấu, chứng tỏ về đồ ăn của người rất ngon.” Đầu bếp phụ chỉ vào bàn trống an ủi nàng.

Quan Ngân Đóa cười khổ, vẫn dài cổ chờ khách nhân tới cửa.

Ngồi ở quầy phe phẩy quạt hương bồ, Quan chương quẩy thoảng nhìn Quan Ngân Đóa ở sau tấm màn thờ đầu ra ngó, vội vàng đi qua kéo nàng vào bếp.

“Ngân Đóa, cha không phải dặn dò quá con đừng tùy tiện để cho người ta thấy mặt sao?” Nữ nhi ngày thường thật đẹp cũng là nỗi phiền não, hán luôn luôn dẫu Quan Ngân Đóa thật kỹ, sợ đưa tới ong bướm.

“Cha, đồ ăn con làm rõ ràng ngon, vì sao khách nhân không hề tới cửa?” Quan Ngân Đóa chán nản ngồi xỏm xuống.

Rõ ràng nàng làm đồ ăn đã muốn gần có hương vị của Bạch gia gia, nhưng khách nhân vì sao vẫn là đến quán đông hơn? Rốt cuộc vấn đề ở nơi nào?

Quan chương quẩy thờ dài, nâng nàng dậy.

“Ngân Đóa, con có thể chỉ dùng bí phương của lão Hạc thôi không, đừng bỏ thêm hương vị của mình?” Hán cẩn thận dò xét phản ứng nữ nhi. “khách hàng ‘Bạch Phàm lâu’ của chúng ta mười mấy năm qua quen ăn hương vị của lão Hạc, đó là thói quen từ đầu lưỡi, nhất thời trong chốc lát không đổi được. Chính người cũng thấy, khách nhân của chúng ta đều chạy hết.”

“Được rồi.” Quan Ngân Đóa đứng thẳng thân mình, chán nản cười cười. “Về sau không thêm hoa quả phẩn, không để hồi hương, Bạch gia gia không bỏ hương liệu thì con cũng không dùng, như vậy được chưa?”

“Ngân Đóa, đừng nóng lòng, chúng ta từ từ sẽ đưa khách nhân trở về, sẽ có biện pháp.” Quan chương quẩy vỗ vai nàng, an ủi nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 2.4

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa tâm không cam lòng, tình không muốn thỏa hiệp, ngoan ngoãn tuân thủ Bạch Hạc bí phương nấu ăn, liên tục ba ngày, hiệu quả tựa hồ không tệ.

“Nhị cô nương, hôm nay khách nhân phản ứng tốt lắm, đều nói mùi vị đồ ăn ‘Bạch Phàm lâu’ chúng ta đã trở lại!” Tiểu nhị vui vẻ vọt vào phòng bếp reo lên.

“Thật sự là quá tốt! Nhị cô nương, ‘Bạch Phàm lâu’ về sau có người làm đầu bếp, cái này quá hay!” Bác Cổ Cảnh nhếch miệng cười nói.

Quan Ngân Đóa miễn cưỡng cười cười, nàng kỳ thật cũng không vui vẻ. Tuy rằng tay nghề Bạch gia gia đứng đầu, nhưng nàng cũng không cam tâm làm Bạch Hạc thứ hai, cũng không muốn trở thành cái bóng của Bạch Hạc. Ở trong đầu của nàng có ý niệm thay đổi phong vị, nhưng vừa mới động thủ liền thâm nghĩ, làm cho nàng không thể không bỏ qua ý nghĩ của chính mình.

“Ngân Đóa, làm như vậy là được rồi!” Quan chương quẩy đi vào phòng bếp, cũng vui sướng cười nói. “Hai ngày nay khách nhân đã trở lại không ít, quả nhiên khách hàng cũ muốn vẫn là hương vị lão Hạc, con làm như vậy, sinh ý của ‘Bạch Phàm lâu’ chúng ta sẽ thịnh vượng nhanh thôi.”

Quan Ngân Đóa bắt đầu dĩ gạt đầu, sự thật trước mặt, nàng không muốn cúi đầu cũng không được.

“Xem ra, một ngàn lượng bạc đại ca con cần để đón dâu sắp có tin tức, cuối cùng có thể yên tâm.” Quan chương quẩy thở dài một hơi.

Nói đến chuyện đại ca đón dâu, Quan Ngân Đóa lo lắng nói: “Cha, thời gian này sinh ý kém, Bạch gia gia đi, cha trả lại cho ông ấy tiền đường lão, hiện tại chúng ta phải tìm ở chỗ nào trừ một ngàn lượng làm sinh lễ? Có thể hay không thỉnh bà mối giúp chúng ta đi nói chuyện, để nhà gái lấy lễ thấp hơn?”

Quan Ngân Đóa trong lời nói trạc trúng chỗ đau của Quan chương quẩy. Hán chỉ có hai đứa con, con trai Quan Ngân Nghiêu, nữ nhi Quan Ngân Đóa.

Ngân Đóa xinh đẹp dị thường, từ nhỏ đã đi theo Bạch Hạc bên người học nấu ăn, tài nấu nướng không tệ.

Nhưng Ngân Nghiêu lại từ nhỏ đã mù, chẳng những cái gì cũng làm không được, càng không thể trông cậy hán có thể kế thừa “Bạch Phàm lâu”.

Nguyên tưởng giúp con cưới con dâu vào giúp đỡ, nhưng nhà gái vừa nghe nói Ngân Nghiêu là người mù, không chút khách khí khai ra một ngàn lượng làm sinh lễ. Con mình trời sinh tàn tật, cha mẹ đối phương muốn nhân đó đòi hỏi vốn cũng không gì đáng trách, nếu ở thời kì tối cường thịnh của “Bạch Phàm lâu”, khai ra một ngàn lượng sinh kim hán còn có thể lấy ra, nhưng “Bạch Phàm lâu” lúc này đang thật sự gian nan, đỉnh đầu thập phần túng quẫn, trong lúc nhất thời hán căn bản không thể kiếm ra tiền nhiều như vậy để con cưới vợ!

Nhưng, cùng người ta cò kè mặc cả, hán lại không thể.

“Cha, Ngân Đóa, đừng lo, cùng lắm thì không cưới vợ.” Quan Ngân Nghiêu không biết khi nào đã vào phòng bếp, sờ soạn đi đến.

“Ca, sao huynh lại vào phòng bếp!” Quan Ngân Đóa vội vàng đỡ hấn.

Tiểu đồ đệ đứng bên thấy thế, vội vàng chuyển ghế dựa lại đây cho Quan Ngân Nghiêu ngồi xuống.

“Ngân Nghiêu, phòng bếp nguy hiểm, vừa khói vừa dầu, người vào làm gì?” Quan chương quỳ nhẹ giọng trách cứ.

“Ta nghe nói Ngân Đóa ở đầu bếp, cho nên muốn đến nhìn.”

Quan Ngân Nghiêu dung mạo thanh tú anh tuấn, chỉ tiếc từ nhỏ đã mù, hấn không biết màu sắc, cũng không phân biệt được đẹp xấu.

“Ca, huynh đến kiểm tra mùi món muối làm, sau đó chờ chờ cười đi?” Quan Ngân Đóa cùng huynh trưởng tình cảm thâm hậu, vui đùa cũng thành quen.

“Muối là nhập môn đệ tử của Bạch gia gia, có Bạch gia gia truyền thụ công phu, chỉ sợ ta muốn chế cười cũng không có cơ hội nha!” Quan Ngân Nghiêu ha ha cười nói.

“Đừng nói nữa, cái gì nhập môn đệ tử, vừa lấy xẻng đào qua ngày đầu tiên đã làm đổ chiêu bài Bạch gia gia.” Quan Ngân Đóa ủ rũ cười khổ.

“Muối mới làm đầu bếp mấy ngày, còn chưa quen, ta tin tưởng muối sẽ làm rất tốt ‘Bạch Phàm lâu’ này quá nhiều chiêu bài.” Quan Ngân Nghiêu ôn nhu cổ vũ nàng.

“Ca.....” Nàng có chút ngẹn ngào, từ nhỏ đến lớn, ca ca luôn ôn hòa im lặng ở bên cạnh nàng, bởi vì nàng vui vẻ mà cười, cũng sẽ bởi vì nàng thương tâm mà rơi lệ, nàng thực cảm tạ lão thiên gia cho nàng một ca ca tốt như vậy, nhưng nàng lại oán lão thiên gia vì sao lại quên cấp ca ca đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 2.5

Edit: Kẹo me

“Cha, hôn sự của ta cứ để vậy đi, không vội, chuyện cưới vợ chờ nói sau.” Quan Ngân Nghiêu nhẹ nhàng nói nhỏ, đồng tử mắt không thần sắc nhìn thẳng phía trước.

“Hôn sự đã sớm xong, đã có lời hẹn, hơn nữa Ninh gia tiểu thư cũng đồng ý, sớm muộn gì đều phải lấy. Huống chi người cũng đã hai mươi lăm tuổi, hôn nhân đại sự không thể nhất tha lại buông, về chuyện sinh kim người không cần lo lắng, cha có thể tìm ra.” Quan chương quỳ không cho con thương lượng.

“Nhưng là, một ngàn lượng sinh kim rõ ràng là công phu sư tử hồng.” Quan Ngân Nghiêu rầu rĩ nói.

“Cha mặc kệ nhiều như vậy, chỉ cần Ninh gia tiểu thư khẳng định gả lại đây là được. Ninh gia chuyên nấu ăn, cùng chúng ta cũng coi như môn đăng hộ đối, mở miệng muốn một ngàn lượng sinh kim cũng đúng.”

Quan chương quỳ bức thiết như thế, thật sự là bởi vì con ông gặp xui rủi. Người ta chỉ cần vừa nghe gặp Quan Ngân Nghiêu hai mắt mù liền trực tiếp cự tuyệt, nhưng là Ninh gia tiểu thư thì không, nàng cơ hồ không chút nào lo lắng liền gật đầu đồng ý, Quan chương quỳ đương nhiên nắm chặt cơ hội này, thay con cưới vợ thành hôn.

“Cha, Ninh gia tiểu thư đáp ứng, người không hỏi rõ ràng nguyên nhân là cái gì sao?” Quan Ngân Đóa khó tránh khỏi hoài nghi Ninh gia tiểu thư cũng có chỗ không bình thường hay không, nếu không nhìn nàng lã thiên kim tiểu thư có điều kiện, làm sao có thể nguyện ý gả cho nam nhân hai mắt mù?

“Bà mối đã cam đoan, vị kia Ninh gia tiểu thư không ngu không ngu ngốc, tuy rằng là thiên kim tiểu thư, nhưng thực nguyện ý, chính là bộ dạng không xinh đẹp, nghe bà mối nói còn có điểm bạo lực. Bất quá nữ xấu có cái gì quan trọng hơn? Dù sao Ngân Nghiêu cũng nhìn không thấy, bạo lực cũng không có gì quan hệ, chỉ cần có thể sinh đứa nhỏ thì tốt rồi. Tóm lại, bất hiếu có tam, vô sau vì đại, trước cấp chúng ta Quan gia nói đôi tông đường rồi nói sau.” Quan chương quỳ cười nói, ngữ khí mang theo khuyên bảo.

Quan Ngân Nghiêu cắn chặt răng, tựa hồ có kim lời trong lòng muốn nói.

Quan Ngân Đóa lo lắng nhìn Quan Ngân Nghiêu, cũng là muốn nói lại thôi.

Nàng hiểu tâm tình ca ca, vì sao người hai mắt mù thì thế nào cũng phải lấy một nữ nhân bộ dạng lại xấu, lại thô bạo làm vợ?

Chẳng những không thể lựa chọn, còn phải tùy ý người ta cần ta cứ lấy, hôn nhân như vậy, sẽ khiến mọi người trà dư tửu hậu làm trò cười bao nhiêu

năm?

Tiểu nhị xúc lên bố mận tiến vào, reo lên: “Hai cái tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương!”

Quan Ngân Đóa lưu loát theo lấy từ thúng ra một khối thịt bò ngũ vị hương đặt vào thớt gỗ, nhanh chóng làm hai cái bánh nướng, đứng lên đưa tiểu nhị mang ra.

“Cha, người dù sao cũng phải để ca cam tâm tình nguyện cưới vợ đi? Làm gì nhất định phải không trâu bắt chó đi cày đâu?” Nàng nghĩ nghĩ, nhin không được vẫn là thay đại ca mở miệng.

“Nói hươu nói vượn! Cái gì không trâu bắt chó đi cày?” Quan chương quây mắt. “Nam đại làm hôn, nữ đại làm gả, điều này có cái gì xấu mà không cam lòng, tình không muốn?”

Quan Ngân Nghiêu khép mắt không nói.

“Hảo, nhưng chúng ta cũng không không nên thấy Ninh gia tiểu thư mà đồng ý ngay nha! Bộ dạng xấu lại thô bạo, có thể thuận lợi xuất giá là phúc khí Ninh gia bọn họ, lại mở miệng muốn một ngàn lượng sinh kim, kia không phải rất tự cao sao? Bọn họ khi để Quan gia chúng ta!” Quan Ngân Đóa nói một cách thống khoái.

Quan chương quây á khẩu không trả lời được, nàng can đảm tiếp tục nói tiếp. “Cha, người việc gì để người ta coi như trái hồng nhuyển mà đùa bỡn? Người ta đuổi chân dẫm con người, người chẳng lẽ để con người bị giẫm? Nếu là con, không cần một trăm lượng bạc, có thể giúp ca cưới được một cô nương nông thôn người vừa mỹ lại làm việc chăm, lại có thể để ca chính mình chọn lựa thê tử. Cho nên chúng ta cần bản không cần tốn một ngàn lượng đi cưới 1 thiên kim tiểu thư người xấu, lại thô bạo, còn lại tự kỷ!”

Quan chương quây chán chờ, trong lúc nhất thời không có chủ ý.

Quan Ngân Nghiêu khoe miệng hơi hơi hiện lên một chút cười, đáng tiếc hần nhìn không thấy muội muội cũng đang ngọt ngào mỉm cười hưởng ứng hần.

“..... Không được, đều đã đáp ứng Ninh gia, hơn nữa Ninh gia vốn là trang trại chuyên về nấu ăn, Ninh tiểu thư gả lại đây khẳng định cũng sẽ không thiếu đồ cưới. Nói sau, hai nhà đều là người làm ăn, ngày sau vạn nhất cần tài chính quay vòng cũng tiện, đây mới là chỗ cần lo lắng nhất, cưới một cô nương ở nông thôn có thể có điều kiện này sao?” Quan chương quây nghĩ nghĩ, vẫn không thay đổi biến ban đầu quyết định.

“Cha —”

Quan Ngân Đóa kêu, còn muốn nói cái gì, tiểu nhị bỗng nhiên tiến vào đến, vội vã hét lớn —

“Lão gia, Ngải thiếu gia tự mình vào, ngài mau ra đây nha!”

“Ngân Đóa, người chạy nhanh chuẩn bị, cha trước đi ra ngoài tiếp đón Ngải thiếu gia.” Nghe thấy Ngải Thần tự mình tới cửa, Quan chương quây vội vàng nhắc mần rồi đi ra ngoài.

“Ngải thiếu gia là tới chúng ta ăn cơm sao?” Quan Ngân Đóa có chút khẩn trương đứng lên. “Người mau đi xem Ngải thiếu gia gọi đồ ăn gì, ta nhanh chuẩn bị!”

“Hảo!” Tiểu nhị vội vàng chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại chạy trở về.

“Ngải thiếu gia gọi đồ ăn gì?” Quan Ngân Đóa vội hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 2.6

Edit: Kẹo me

“Không có, hần không gọi món ăn, giống như đang hỏi chuyện chương quây.” Tiểu nhị trả lời. “Ta nhớ rõ Ngải thiếu gia không đến quán chúng ta ăn cơm, chỉ mua tương vừng bánh nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương.”

Quan Ngân Đóa giật mình. “Hần cho tới bây giờ còn chưa tới chỗ chúng ta ăn cơm?”

“Ân.” Tiểu nhị gật gật đầu. “Mỗi hồi đều là người hầu mua hai cái bánh tương vừng nướng kẹp thịt bò ngũ vị hương, chưa từng mua hơn, cũng chưa từng ít hơn.”

Quan Ngân Đóa nghe xong giật mình.

Nếu Ngải thiếu gia có thói quen ăn thịt bò ngũ vị hương theo khẩu vị Bạch gia gia, vậy hai ngày trước hẳn ăn thịt bò ngũ vị hương có tăng thêm hương hoa quế của nàng sẽ có cảm giác gì? Lúc này lại đến tận cửa mua, có phải đến khỏi bình vắn tội? Nàng càng nghĩ càng khản trương, thập phần bất an.

“Ngải gia là phú hào, mỗi ngày nguyên liệu nấu ăn nói không chừng đều xa xỉ hơn so với ‘Bạch Phàm lâu’ chúng ta, hẳn tự nhiên sẽ không đến chỗ chúng ta gọi món ăn mà ăn.” Quan Ngân Nghiêu cười nói.

“Đại thiếu gia nói đúng, đầu bếp trong phủ người ta chưa chắc giỏi hơn so với chúng ta đâu!” Nhị trù cảnh ngắt lời.

“Nghe nói Ngải gia sinh ý rất lớn, đem hàng thực phẩm miền nam đổi vận mua bán, còn cả tơ lụa, đồ sứ cùng lá trà bán ở Nam Dương, lại đem hàng hóa Nam Dương lại bán địa bán trao tay, thu lợi từ buôn bán rất nhiều tiền.” Phù Dung trấn không ai không cảm thấy hứng thú với Ngải gia, Quan Ngân Nghiêu tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Thật lợi hại a!” Quan Ngân Đóa sợ hãi than. “Nghe nói Ngải gia bọn họ tiền nhiều đến đã muốn mua toàn bộ Phù Dung trấn, thật sự là khó có thể tưởng tượng mua hết Phù Dung trấn xài hết bao nhiêu tiền?”

Nàng có thể phân ra tiền tôm thịt bò cùng các loại đồ ăn danh, nhưng muốn hỏi nàng mua một con gà muốn bao nhiêu tiền, nàng lại vĩnh viễn đều phân không rõ ràng lắm, con số gia tăng tương giảm cũng vĩnh viễn tính không tốt, cho nên nàng tuy biết nói Ngải gia thực giàu có, nhưng cũng không biết giàu có tới trình độ nào.

“Nếu dùng bạc đến tính, mua hạ Phù Dung trấn tiền đại khái đều có thể xếp thành một ngọn núi đi?” Tuy rằng hình ảnh như vậy Quan Ngân Nghiêu không có khả năng thấy được, nhưng bởi vì thường nghe người ta hình dung núi vàng, núi bạc, cho nên cũng khiến hân trong lòng đối với phú hào duy nhất có tương tượng.

“Có người là có thể giàu thành như vậy, có người lại nghèo đến chịu đói thất hòng, vận mệnh con người thật sự là sai khác rất nhiều a!” Quan Ngân Đóa nhớ tới nhà bọn họ ngay cả con dâu cũng chưa tiền cưới vào cửa, không khỏi cảm thán lên.

“Ngân Đóa, muội đi nhìn lên Ngải thiếu gia một chút, nhìn xem bộ dạng hắn ra sao? Sau đó nói cho ta nghe.” Quan Ngân Đóa cười thúc giục nàng.

“Dù sao cũng sẽ không nhiều một con mắt so với chúng ta hoặc há mồm rộng hơn.” Quan Ngân Đóa không cho là đúng nhún nhún vai. Bất quá là mọi người hiếu kỳ, nàng đương nhiên cũng rất tò mò Ngải thiếu gia là bộ dáng gì? Mặc quần áo cùng người thường sẽ có cái gì bất đồng?

Nàng nhìn không được xóc một góc rèm cửa, vụng trộm nhìn thực khách trong đại sảnh.

“Thế nào, thấy được sao?” Quan Ngân Nghiêu nghiêng tai hỏi.

“Đang nhìn, may mà cha đưa lưng về phía muội, bằng không lại mắng muội thò đầu mặt mày rạn rờ.” Nàng thấy bóng dáng phụ thân, cũng thấy nam nhân trẻ tuổi ngồi ở đối diện phụ thân.

“Thấy được sao?” Quan Ngân Nghiêu lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 2.7

Edit: Kẹo me

“Àn, thấy được, Ngải thiếu gia thực tuổi trẻ, so với trong tương tượng của muội còn muốn trẻ hơn.” Nàng dừng lại, thì thào nói nhỏ. “Bộ dạng..... Cũng tuần tú.” Lấy dung mạo nam nhân mà nói, vị Ngải thiếu gia này bộ dạng rất tuần tú. Trước kia nàng cho rằng ca ca là nam nhân đẹp nhất nàng gặp qua, nhưng nhìn đến dung mạo Ngải thiếu gia, rõ ràng trắng ca ca một bậc.

“Lão thiên gia thật đúng là không công bằng, cái gì tốt đều cho Ngải thiếu gia, chẳng những bộ dạng đẹp mặt, tiền còn có thể xếp thành núi.” Quan Ngân Nghiêu lắc đầu than nhẹ.

“Bất quá.....” Quan Ngân Đóa hơi hơi nhú mi. “Muội không thích thái độ hắn cùng cha nói chuyện.”

“Cái gì thái độ?”

“Bộ dáng cha nói với hắn ăn nói khép nép, nhưng hắn không liếc nửa con mắt nhìn cha một cái, giống như trong mắt không có cha.” Nàng không thích ánh mắt Ngải Thần và vẻ mặt ngạo mạn, giống như trong trời đất không có gì chuyện gì đáng để hắn quan tâm chú ý. “Còn nữa, ánh mắt của hắn không có tình cảm, lạnh như băng, như một tảng đá.”

“Giống tảng đá?” Quan Ngân Nghiêu tưởng tượng cảm giác lạnh lẽo cứng rắn của tảng đá.

“Đúng vậy, thoát nhìn chính là bộ dạng rất khó để cho người ta gần gũi.” Lời tuy như thế, ánh mắt của nàng lại dính trên người Ngải Thần một cách khó hiểu, không có biện pháp dời.

Nam nhân này và cuộc sống của mọi nam nhân nàng từng nhìn thấy đều bất đồng, bất đồng lớn nhất là trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu cảm gì, điều này khiến nàng thập phần hoang mang.

Mặt một người làm sao có thể ngay cả một chút biểu cảm đều không có? Xuất phát từ tò mò, nàng nhìn không chuyển mắt vào hắn, nhìn đến gần như mất hồn.

Lúc này ngồi ở trong đại sảnh, Ngải Thần đang cầm chiếc đĩa gấp tương bánh nướng trước mặt, lại gấp miếng thịt bò ở giữa, đậm mực quay sang hỏi Quan chương quỳ.

“Thịt bò hương vị không đúng.”

Quan chương quỳ vội vàng giải thích. “Ngải thiếu gia, thật không dám đầu điểm, đầu bếp cũ của bốn điểm hồi hương dưỡng lão, thịt bò ngũ vị hương này là con gái tôi làm, bất quá tôi đã bảo nó đừng thêm hương vị khách nhân không thích, từ nay về sau thịt bò ngũ vị hương cam đoan không có hương vị hoa quế, Ngải thiếu gia có thể yên tâm.”

“Cho nên, mấy ngày hôm trước thịt bò ngũ vị hương quả nhiên thêm hoa quế hương vị.” Ngải Thần lăng lăng quan sát chiếc đĩa có miếng thịt bò.

“Dạ, đều là do tiểu nữ thêm hoa quế, rất nhiều khách nhân ăn cũng không thích—”

“Không cần phải sửa lại như hương vị cũ.” Ngải Thần cắt lời ông.

“Ngải thiếu gia, ngài nói cái gì?” Quan chương quỳ nhất thời không nghe rõ.

“Ta nói, không cần phải sửa lại hương vị cũ.” Ngải Thần giương mắt nhìn ông, thỉnh thoảng, khóe mắt cảm thấy bị nhìn, hắn thần nhiên lướt qua, ghim chặt ánh mắt chăm chú nhìn hắn sau rèm bố.

Quan Ngân Đóa bị tóm gáy, ngay tại lúc nàng hoảng hốt muốn chạy trốn, rõ ràng nhìn thấy sự chuyển biến của hắn, hai tròng mắt ban đầu cứng rắn lạnh cảm đột nhiên trở nên sắc bén dị thường, tựa như chim ưng phát giác ra con mồi sẽ có ánh mắt này, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía.

“Nàng là ai?” Ngải Thần thấp giọng hỏi, nhìn không chuyển mắt vào Quan Ngân Đóa.

Quan chương quỳ hồ nghi quay đầu lại, trong nháy mắt thấy Quan Ngân Đóa trốn sau rèm cửa.

“Ngải thiếu gia, đó là con gái tôi.” Quan chương quỳ nuốt nước miếng, bất an nhìn Ngải Thần.

“Kêu nàng ra gặp ta.” Hai tròng mắt Ngải Thần chớp động khác thường, toả ra một loại ánh sáng thần dị.

Quan chương quỳ lo lắng xen lẫn đề phòng đi vào phòng bếp, bất an nhìn Quan Ngân Đóa.

Quan Ngân Đóa hốt hoảng giải thích. “Cha, con không phải cố ý muốn nhìn lén, con là—”

“Ngải thiếu gia gọi con đi ra ngoài gặp hắn.” Quan chương quỳ thì thào nói.

“Bảo con thấy hắn? Vì sao?” Quan Ngân Đóa kinh ngạc hít không khí.

“Hình như là bởi vì con làm thịt bò ngũ vị hương, Ngải thiếu gia không biết là thích hay không thích, lát nữa con cố ứng phó, biết không?”

Quan Ngân Đóa hoảng loạn giật mình ngây ngốc lặng một lúc lâu.

Nàng cũng không biết, chuyện kể tiếp chờ nàng, lại là một trò ra giá hay ho rung động toàn bộ Phù Dung trấn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 3.1

Quan Ngân Đóa lấy giá trên trời – 1 vạn lượng hoàng kim, đem chính mình bán cho Ngải Thần.

Chuyện kinh thiên động địa như thế, không đến vài canh giờ đã nhanh chóng truyền khắp Phù Dung trấn, toàn bộ Phù Dung trấn đều oanh động, từng nhà đều bàn luận về việc này, tò mò tới cửa hàng xóm láng giềng đều muốn phá cửa “Bạch Phàm lâu”.

Thật vất vả mới mấy người tới cửa xem náo nhiệt ra ngoài, Quan chương quỳ lập tức đóng cửa “Bạch Phàm lâu”, vào ngồi cùng hai đứa con thất hồn lạc phách.

“Ngải thiếu gia rốt cuộc có phải hay không đang nói thật?” Chuyện phát sinh quá ly kỳ, Quan Ngân Nghiêu thật sự khó mà tin được.

“Sự tình lớn như vậy, mọi người đều biết, vạn nhất Ngải thiếu gia không phải đến thật, vậy mặt Quan gia chúng ta muốn hưởng chỗ nào nha? Hơn nữa người ta khẳng định muốn mua Ngân Đóa tự nâng giá trị con người!” Quan chương quỳ lo lắng lo lắng nói.

Quan Ngân Đóa đang cầm chén trà yên lặng uống, lúc này nàng cũng là tâm hoảng ý loạn, từ khi Ngải Thần rời đi “Bạch Phàm lâu”, đầu của nàng bắt đầu ngất đi, nóng lên, run lên, hoàn toàn không thể tự hỏi.

“Ta nghĩ Ngải gia là phú gia có đầu có mặt, không có khả năng nói láo hủy diệt thanh danh chính mình đi? Bọn họ buôn bán, coi trọng nhất là danh dự.” Quan Ngân Nghiêu so với cha cùng muội muội bình tĩnh nhiều hơn. “Huống chi lúc ấy còn người nhiều như vậy nghe thấy Ngải thiếu gia nói, có lẽ vạn lượng hoàng kim đối với Ngải thiếu gia mà nói thật sự không là cái gì.”

“Nếu Ngải thiếu gia thật sự sai người đưa đến đây một vạn lượng hoàng kim thì nên làm cái gì bây giờ? Nhiều tiền như vậy, nghĩ đến xương ta như nhũn ra, thế nào thật sự dám nhận lấy!” Quan chương quỳ run rẩy.

“Nói cũng đúng, trong nhà một tòa kim son, đạo tặc không đến thăm mới là lạ, hơn nữa hiện tại màn trấn mọi người biết chúng ta sắp có một vạn lượng vàng, bao nhiêu ác nhân như hổ rình mồi muốn tới phân chén canh a?” Quan Ngân Nghiêu đau đầu thở dài, thật sự là không có tiền thì phiền não, có tiền cũng phiền não.

“Ta cũng không muốn đạo phi tới cướp sạch ‘Bạch Phàm lâu’ chúng ta, vạn nhất một vạn lượng hoàng kim kia thật sự đưa đến, chúng ta hẳn phải xử trí, điều này nên nghĩ cho kỹ, để tránh đem họa vào cửa.” Quan chương quỳ sầu lo nhìn nữ nhân.

Quan Ngân Nghiêu cúi đầu suy tư. “Con có ý tưởng, không bằng chúng ta xin Ngải thiếu gia đem một vạn lượng hoàng kim đổi thành đất đai hoặc là bất động sản, đối với ta như vậy mà nói cũng tiện xử lý, so với trong nhà để một đồng vàng bạc, dẫn đến người ác rình mò.”

Quan chương quỳ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Tóm lại một câu, đều là con không tốt.” Quan Ngân Đóa thấp giọng sảm hỏi. “Con vốn là muốn cho Ngải thiếu gia rút lui có trật tự, cho nên mới nói đại một vạn lượng hoàng kim, không nghĩ hẳn lại đáp ứng...”

“Cho nên mới nói, Ngải thiếu gia đối với muội là tình thế bất buộc.” Quan Ngân Nghiêu đem mặt chuyển sang muội muội. “Ngân Đóa, bộ dạng muội đến cuối cùng đẹp thế nào? Làm cho cha muốn giấu muội như vậy, làm cho Ngải thiếu gia vừa thấy liền không có muội không thể, đáng tiếc đại ca nhìn không thấy muội đẹp thế nào.”

Con người Quan Ngân Đóa mở to, thoát nhìn có vẻ đặc biệt đơn thuần như trẻ con.

“Một nữ nhân nếu đẹp có thể đẹp nơi nào, bộ dạng muội cũng vừa vặn không có gì thiếu hụt mà thôi.” Nàng cũng không cảm thấy chính mình là đại mỹ nhân, nhiều nhất cũng chính là ngũ quan đoan chính, phối hợp lên coi như thanh tú giai nhân, nhưng muốn nói thiên tiên xinh đẹp, cũng còn xa lắm. “Muội nghĩ Ngải thiếu gia nhất định không phải người bình thường, nào có người dám dùng một vạn lượng hoàng kim mua một nữ nhân? Hẳn nếu không điên, chính là đầu óc có vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 3.2

Edit: Kẹo me

“Con đừng nói như vậy.” Quan chương quỳ vò đầu. “Nghe nói Ngải thiếu gia giám định đồ quý rất kinh nghiệm, kỳ trân dị bảo gì vào trong mắt có thể đi xác định thực, thứ đồ thô tinh, hẳn có thể hóa thành ‘Mục’ một cách thần kỳ, cũng có thể khiến cho Trần bảo’ vô giá’ biến thành không đáng một đồng, bao nhiêu thương nhân giám định đồ cổ nhân lực so ra đều kém hẳn! Người như vậy không có khả năng là điên, nói đầu óc hẳn có vấn đề càng không thể. Ngải gia ở bao nhiêu tỉnh có kho lúa đặt riêng, hàng hóa ở các tỉnh đổ vào, mua bán, đều là Ngải thiếu gia giám thị, đầu óc có vấn đề thế nào có cách làm việc này?”

“Nói như vậy, Ngân Đóa của chúng ta ở trong mắt Ngải thiếu gia xem như trân bảo.” Ngữ điệu Quan Ngân Nghiêu ngạc nhiên lộ ra một chút ý cười.

“Ca, huynh đây là giữu cọt ta sao?” Quan Ngân Đóa chà khước môi, chuyện này làm cho nàng có loại cảm giác dở khóc dở cười vớ vẩn. “Ta đời này còn không có gặp qua trân bảo cái gì đâu, không nghĩ tới chính mình một ngày kia lại thành trân bảo trong mắt người khác, rất buồn cười.”

“Ngân Đóa, cha cũng không muốn người ta nói mình bán nữ nhi, vạn lượng hoàng kim này cha nếu cầm, trong lòng cũng biết là tràn đầy tội ác. Cha muốn biết, ngươi là nghĩ thế nào đây?” Quan chương quỳ lo lắng nhìn nữ nhi. “Nếu ngươi không tình nguyện gả cho Ngải thiếu gia, chúng ta lại tìm đối sách khác, cùng lắm thì sẽ không có ‘Bạch Phàm lâu’, chúng ta toàn gia rồi đi Phù Dung trấn, bắt đầu từ số không cũng không sao.”

Quan Ngân Đóa biết cha miệng nói thoải mái, nhưng trên thực tế “Bạch Phàm lâu” là cha dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng mà nên, dựa vào “Bạch Phàm lâu”, cha nuôi sống hai người đại ca cùng nàng, nay cha già đi, đại ca lại hai mắt mù, một nhà phải rời khỏi Phù Dung trấn bắt đầu từ số không, nói dễ hơn làm?

“Cha, đây là ta chính mình khai giá, nhưng lại nói rõ chắc giá, mặc kệ làm mua bán cái gì, giá thỏa thuận rồi không thể đổi ý, ta chỉ tự trách mình rất xem nhẹ tài lực Ngải gia.” Quan Ngân Đóa thở dài, nàng cũng không oán, chỉ oán chính mình. “Kỳ thật như vậy cũng tốt, hiện tại có nhiều tiền như vậy, đại ca không cần sợ cưới không được con dâu hiền, cha cũng có thể an tâm dưỡng lão, đời này không phải lo sinh kế. Ta bán cho hần, ngẫm lại cũng là có lợi.”

Quan Ngân Nghiêu lòng tràn đầy tự trách. “Ngân Đóa, ta không muốn muối vì ta mà bán mình ——”

“Ca, muối không vĩ đại như vậy.” Nàng ngắt lời hần. “Nếu Ngải thiếu gia coi trọng muối thì sao? Muối khai giá trên trời hần cũng nguyện ý trả, chuyện tới nước này, không nhận tiền còn có thể thế nào? Tài lực thế lực Ngải gia trải rộng toàn bộ Giang Nam, cho dù rời Phù Dung trấn, cũng rất khó thoát khỏi thế lực Ngải gia. Dù sao cuối cùng muối cũng phải lập gia đình, có thể gả cho phú hào người ta như vậy, là phúc khí tám đời tu luyện đi? Hơn nữa, vạn lượng hoàng kim mấy đời mới kiếm được nha? Chỉ bằng muối, có thể đổi được vạn lượng hoàng kim, cũng coi như đáng giá.”

“Nhưng là, ... Bát com của kẻ có tiền gia không dễ ăn a!” Quan chương quỳ nói thăm thía. “Cùng Ngải gia kết thân, tất cả mọi điều thị phi của nhà giàu sẽ đổ lên đầu, nhóm thế thiếp Ngải lão gia, nhóm con rể, không phải đại quan chính là phú thương, chúng ta tiểu gia nhà nghèo, cha sợ người gả cho Ngải thiếu gia, không được vị trí chính thất.”

Quan Ngân Đóa thần nhiên nở nụ cười. Nàng thầm cười phụ thân suy nghĩ quá mức thiên chân, tuy rằng nàng không biết Ngải Thần đem nàng mua bỏ vào phòng có mục đích gì, nhưng nàng tin Ngải Thần tuyệt đối không phải thật sự muốn “lấy” nàng làm vợ.

Nàng nghĩ có khả năng là một mục đích, là muốn lợi dụng thân thể của nàng phát tiết dâm dục, mà làm nàng sợ hãi nhất là, nếu hần làm nhục nàng, hoặc thô bạo với nàng?

Đối với nàng mà nói, Ngải Thần là nam nhân thần bí khó lường, nàng không biết mình sẽ gặp phải chuyện gì? Đối với tương lai không biết, nội tâm nàng kỳ thật thực sợ hãi cũng kinh hoàng, nhưng đối mặt phụ thân tuổi già cùng đại ca hai mắt mù, nàng cũng chỉ có thân phục, nhận vận mệnh an bài.

Nếu thật sự sẽ bị một vạn lượng hoàng kim cấp áp tử, nàng cũng chỉ có cách nhận mệnh.

***

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 3.3

Edit: Kẹo me

Bên trong xe ngựa, Ngải Thần cùng Quan Ngân Đóa ngồi hai chỗ khác nhau, dọc theo đường đi Ngải Thần chưa từng cùng nàng nói chuyện, một mạch nhìn ngoài cửa sổ xe đến xuất thần.

Hôm nay sáng sớm, cửa “Bạch Phàm lâu” vì Ngải Thần mà mở ra, Ngải Thần cũng không thật sự mang vạn lượng hoàng kim tới cửa, mà là mang theo sổ từ phòng thu chi, từ hần hướng Quan chương quỳ tính vào một vạn lượng hoàng kim theo giá trị đất, điền sản và một rương bạc trắng. Một chút tính xong, Ngải Thần coi như xong chờ nàng lên xe ngựa, thậm chí ngay cả một chút thời giờ chờ nàng thu thập hành lý cũng không cấp, bởi vì hần nói, nàng chỉ cần đến Ngải phủ, hết thầy sẽ thay nàng chuẩn bị tốt.

Xe ngựa chậm rãi ra đường Vân Nghê, Quan Ngân Đóa nhìn bảng hiệu “Bạch Phàm lâu” dần dần xa, bỗng nhiên cảm thấy mũi toan, nước mắt ở hóc mắt rơi ra.

“Ngươi có thể hay không để ta về nhà nhìn cha cùng đại ca của ta?” Nàng chưa từng rời khỏi nhà, nhịn không được thương tâm.

“Ngươi muốn gặp bọn họ, ta phái người đưa bọn họ vào phủ.” Ngải Thần lạnh nhạt nhìn nàng, không chấp nhận cho nàng không buông được thân tình.

Quan Ngân Đóa hiểu được ý tứ của hấn, hấn không muốn nàng rời đi Ngải phủ, nếu muốn gặp mặt, chỉ có cha cùng đại ca có thể đến Ngải phủ gặp nàng.

“Ngươi mua ta, là giống nuôi cá chậu chim lồng như vậy sao?” Nàng cẩn thận hỏi thử.

“Ta sẽ không đem nhìn ngươi như vậy, ngươi có thể ở trong phủ tự do qua lại.” Giọng hấn vẫn bình thản.

Quan Ngân Đóa giật mình nhìn hấn, vẻ mặt của hấn tuy rằng giống tảng đá, lạnh như băng, nhưng cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của nàng.

“Ngươi có thể cho ta ở trong phủ tự do qua lại, nhưng không cho ta về nhà?” Hấn quả nhiên không giống như muốn lấy nàng làm vợ, thế từ cũng có thể về nhà mẹ đẻ nha!

“Nếu ngươi muốn ra phủ, cũng chỉ có thể đi theo bên người ta.” Hấn thần nhiên nhìn nàng một cái, lại không mang theo chút cảm tình chuyển tầm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cho nên. .... Ta không phải cá chậu chim lồng, là giống miêu cầu thú cung sủng vật?” Nàng nhin không được lại lần nữa thử hỏi địa vị chính mình.

Ngải Thần chuyển mắt nhìn nàng, tầm mắt sắc bén như muốn xuyên thấu nàng.

“Ta chỉ là muốn biết. .... Phải dùng thái độ gì đối mặt ngươi mà thôi.” Nàng cứng ngắc nhìn hấn cười cười.

Ngải Thần im lặng, giống ở suy tư rất lâu về lời của nàng. Đối với Quan Ngân Đóa, hấn chính là một loại muốn giấu tâm tình, mà thứ hấn muốn giấu cũng không muốn nói.

“Cha ngươi không phải hy vọng ta cưới ngươi sao?” Hấn nói ra về sao cũng được. Đối hấn mà nói, “Thê tử” cũng là một loại bài trí, chính là hấn không thích cái loại này.

Hồ hập của Quan Ngân Đóa ngừng lại một chút. “Đúng là cha ta hy vọng vậy, nhưng là. .... Cũng không phải là hy vọng của ngươi đi?”

“Ta không có gì không hy vọng, lấy ai làm vợ đều giống nhau, chỉ là vì nói dối tông đường mà thôi, bất quá hôn sự chờ cha ta trở về mới có thể làm.” Ngải Thần lại khôi phục cảm xúc lạnh lùng.

Quan Ngân Đóa trong lòng thất kinh, kinh ngạc không thôi. “Ngươi là thật sự muốn lấy ta?”

“Có tất yếu phải kinh ngạc như thế sao?” Hấn nhìn như không yên lòng, hỏi.

Quan Ngân Đóa đương nhiên kinh ngạc, nàng ban đầu nghĩ chính mình sẽ là đồ chơi của hấn trên giường, không nghĩ tới địa vị hội bỗng nhiên được lên tới thiếu phu nhân Ngải phủ, danh hiệu, danh phận như vậy ít nhất làm cho nàng muốn trước tiên uống thuốc an thần.

“Ta chỉ không nghĩ ngươi thật sự lấy ta, còn muốn ta vì Ngải gia sinh con sinh cháu.” Nàng không được tự nhiên nói.

“Cưới ngươi, là cho ngươi một danh phận, bất quá chuyện nói dối tông đường không để ngươi làm, sẽ có người khác làm thay.”

Quan Ngân Đóa kinh ngạc nhìn hấn. “Ta. .... Nghe không hiểu được. ....” Cưới vợ sinh con không phải là cùng một chuyện sao? Vì sao với nàng lại là tách ra mà nói?

“Ta có thể cưới ngươi làm vợ, nhưng không cần ngươi sinh đứa nhỏ, bởi vì sinh đứa nhỏ đối với thân thể ngươi sẽ thương tổn rất lớn, ta muốn ngươi duy trì bộ dáng này không thay đổi.” Hấn tỉnh táo nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 3.4

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa theo dõi hấn, ngây ngốc sững sốt hồi lâu, cảm thấy suy nghĩ rối loạn. Nếu không muốn nàng sinh đứa nhỏ, nói cách khác nàng có thể không cần cùng hấn cá nước giao hoan, nói cách khác, hấn cũng không phải muốn dùng thân thể của nàng phát tiết dâm dục, điều này với nàng mà nói không hấn không phải là chuyện tốt, ít nhất không cần lo lắng hấn nhục nhã nàng.

“Vậy ngươi rút cuộc vì sao muốn ta?” Dùng một vạn lượng hoàng kim mua nàng, không phải muốn sắc đẹp thân thể của nàng, vậy hấn muốn cái gì?

“Bởi vì. ....” Ngải Thần nhìn nàng thật kỹ. “Bởi vì ở trên người ngươi có thứ ánh sáng ta chưa từng gặp qua, ta chỉ là nghiệp dư, mà theo nữ nhân nói,

ngươi là người đẹp nhất ta từng thấy.”

“Ta? Ta là đẹp nhất?” Quan Ngân Đóa kinh ngạc, giống chưa từng nghe qua lời ca ngợi như vậy.

“Ta nói đúng là đúng.” Hấn nói chắc chắn. Đối với Ngải Thần mà nói, cái gọi là “đẹp nhất”, đương nhiên còn bao hàm rất nhiều, ngay cả hấn cũng nói không được, chính là hấn không nghĩ nói tí mĩ với nàng.

Quan Ngân Đóa vụng trộm quan sát hấn, đầu của hấn tóc đen mềm nhuyễn, tùy ý rơi hai lọn hai bên má, dùng một sợi lụa trắng cột lại, trên người cũng mặc y bào nguyệt sắc (trắng), cả người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như ánh trăng ban đêm trong vắt mùa hè, nếu muốn so sánh, Ngải Thần thuộc loại mỹ nam tử.

Rất kỳ quái, nàng cảm giác được con người hấn tuy rằng lạnh như băng, cũng từng tưởng tượng là kẻ thâm ma, nhưng một hơi thở tàn bạo như trong ảo tưởng cũng không nghe thấy. Nỗi lo sợ dần dần nhạt đi, bắt đầu sự quan tâm mãnh liệt, muốn khám phá hấn càng nhiều mà không muốn ai biết.

“Nhà giàu như các ngươi, cưới vợ có thể tùy tiện như vậy, còn có thể không cần đưa nữ sao?” Nàng khoát hai tay cường điệu, lại không ngờ đụng trúng vai của hấn, rúc lấy xem thường.

“Về sau không cho phép tùy tiện chạm vào ta.” Hấn lạnh lùng nói.

“A.” Nàng bắt tay rút trở về, cẩn thận nhìn hấn, tiếp theo lại nói: “Người bình thường muốn thành hôn, bình thường không phải làm mai mối sao? Hơn nữa như chúng ta nhà nghèo, ngươi nói cưới thì cưới, cha ngươi nương ngươi chẳng lẽ đều không có ý kiến sao?”

“Phía tây Phù Dung trấn có một trăm mẫu, trấn trên bán vải phở trên danh nghĩa đều của cha ngươi và anh trai, còn có hơn hai vạn lượng vàng đang ở nhà ngươi, nhà ngươi bây giờ còn có thể coi là nhà nghèo sao?” Giọng Ngải Thần trầm thấp nhắc nhở, không trả lời ngay câu hỏi của nàng.

Quan Ngân Đóa nhất thời ngốc nghếch, á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, mới vừa rồi phòng thu chi Ngải gia đã đưa khế ước, trên khế còn cả vạn trương bạc trắng giao cho cha, vô luận như thế nào nàng cũng tưởng tượng không được mình có thể có “giá trị” như thế.

Nàng cũng không thể không nói, phương thức xử lý của Ngải Thần rất thông minh, khiến cho nhà bọn họ rất tiện, hoàn toàn không phải là kẻ chẳng ra gì như nàng tưởng tượng.

“May mắn ngươi không thật sự mang vạn lượng hoàng kim tới nhà ta.” Nàng cười nói.

“Ta không phải kẻ ngu ngốc.” Ngải Thần lấy tay vén tóc, tà nghệ liếc mắt một cái.

Quan Ngân Đóa chạm phải ánh mắt lạnh nhạt, không biết vì sao, trong lòng có loại cảm giác không thể nói rõ. Ngày ấy lần đầu thấy hấn, ánh mắt sáng ngời của hấn nhìn vào mắt nàng, giống như muốn xem xét nàng đến tận cùng mới vừa lòng bỏ qua, đối với nàng hoàn toàn là bắt buộc và bá đạo, nhưng giờ phút này, hấn lại biểu hiện như chẳng hề quyến luyến, đây là vì sao? Chẳng lẽ hấn hối hận?

“Ngươi hối hận sao? Có phải hay không cảm thấy vạn lượng hoàng kim rất oan uổng?” Trong lòng nàng nghĩ cái gì liền nói thẳng.

“Ta không làm chuyện hối hận.” Hấn nhìn nàng, thần nhiên nhún mi.

“Nhưng xem ngươi không mấy vui vẻ.” Nàng nói trực tiếp hơn.

“Ta chỉ là thích im lặng, ngươi rất âm ỹ.” Tuy rằng nàng rất đẹp, nhưng đáng tiếc nàng quá huyền ảo, mà hấn đã quen im lặng, không hay nói chuyện.

Quan Ngân Đóa xấu hổ cắn môi, đời này nàng vẫn là đầu nhất tao bị nhân ngại rất âm ỹ.

“Ta không âm ỹ, ta đang nói chuyện với ngươi.” Nàng nghĩ nghĩ, vẫn dứt khoát nói ra. “Người ở với người không nói lời nào thì phải làm thế nào hiểu biết đối phương? Đương nhiên phải nói chuyện mới có thể biết trong lòng người ta suy nghĩ cái gì nha!” Nàng bình thường vẫn như thế mà cùng đại ca nói chuyện phiếm, cho nên cùng đại ca không có gì giấu nhau, hai người từ nhỏ đã tình cảm thâm hậu.

“Ngươi không cần biết trong lòng ta suy nghĩ cái gì, ngươi chỉ cần làm chuyện ta muốn ngươi làm là được.” Hấn lướt qua mắt nàng, thập phần lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 3.5

Edit: Kẹo me

“Ngươi muốn ta làm chuyện gì?” Quan Ngân Đóa cảnh giác.

“Đầu tiên, không nói chuyện với người thì người không cần nói lung tung.”

Quan Ngân Đóa dương dương tự đắc, “Quá khó khăn, ngay cái đầu tiên ra đã làm không được.”

Ngài Thần mắt to thẳng tắp trừng nàng, không nghĩ tới nàng thế nhưng không chịu nghe lời.

“Thiếu gia đã trở lại!”

Xe ngựa ở Ngải phủ trước cửa lớn dừng lại, người hầu mở cửa xe ra, Ngài Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng sau một lúc lâu, rồi sau đó mới xoay người xuống xe, đi nhanh vào phủ.

Quan Ngân Đóa nhảy xuống xe ngựa, nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau Ngài Thần, không nấn được tò mò nhìn xung quanh phủ đệ hoa lệ. Dọc theo đường đi, nhóm nô tài nhìn thấy Ngài Thần đều cung kính cúi chào, mà nhìn thấy nàng, đều lộ ra một loại biểu tình quý dị không hiểu, tò mò đánh giá nàng.

Lúc này Quan Ngân Đóa không rảnh đi để ý tới mấy ánh nhìn chăm chú quý dị, bởi vì sân nhà xa hoa trước mắt đã khiến nàng trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày không thể tỉnh táo.

Nàng đi theo Ngài Thần, chậm rãi bước lên con đường lát đá cuội trắng, xuyên qua một đường môn ản mật, phóng mắt nhìn lại, cảnh vật trải ra ở trước mắt nàng như bức họa, hoa mộc kì trân, có đài lâu đình các hoa mỹ, còn có cầu nhỏ nước chảy, núi giả hồ lặng.

“Nhà người. .... Đẹp quá a. ....” Nàng không tự chủ được sợ hãi than.

“Phải không?” Ngài Thần không cho là đúng.

Lúc này, phía trước đi tới bốn người nữ tử xiêm áo long lẫy, có mập có gầy, đủ tư sắc, nhưng thần sắc lại không hiền lành, biểu tình cao ngạo quan sát Ngài Thần, ánh mắt nhìn về phía Quan Ngân Đóa lại hèn mọn khinh thường.

“Nhị đệ, người thật \ đến đến trình độ này?” Đại ti Ngải Lịch hai tay khoanh ngực, trừng mắt nhìn chăm chăm Ngài Thần, lại đảo qua hướng Quan Ngân Đóa. “mất một vạn lượng hoàng kim mua một nữ nhân như vậy trở về?”

“Người cũng thật có bản lĩnh, khiến Đại nãi nãi tức đến mũi sắp phun ra hai luồng khói.” Nhị ti Ngải Du Thân cũng khoanh tay, làm ra vẻ mặt đau lòng, hai mắt nhìn chăm chăm Quan Ngân Đóa.

Quan Ngân Đóa chỉ cảm thấy một mũi tên bắn lên hướng nàng phóng tới, nàng trộm ngấm Ngài Thần, lại phát hiện tầm mắt của hắn dừng ở một bụi hoa, xem ra cũng không buồn nhìn tỷ tỷ hắn.

“Hiện tại ngay cả nhà chồng ta cũng đều ở nói về chuyện này, đều nói Ngài gia nhị thiếu gia dùng vạn lượng hoàng kim mua nữ nhân, thật sự là khó nghe muốn chết!” Tam ti Ngải Khiết tiếng nói sắc nhọn mắng.

“Ngay cả thể thất cưới hỏi hoàng còn chưa có, lại bên ngoài loạn mua nữ nhân, thể diện Ngài gia chúng ta đều mất hết ở trong tay người!” Đại ti Ngải Lịch mắng tiếp.

Quan Ngân Đóa nhìn không được lại trộm ngấm Ngài Thần một cái. Vì sao hắn cũng không bác bỏ? Hắn rõ ràng có thể giải thích là hắn muốn kết hôn, chứ không phải chỉ mua nàng.

“Nhị đệ, người tốt nhất lập tức đem nữ nhân này tiến bước, bằng không để Đại nãi nãi tự mình đuổi người càng khó nhìn hơn.” Tứ ti Ngải Bội cau mày nói.

“Ta mua mỗi món đồ này nọ, mỗi món mỗi một phân tiền, cho tới bây giờ cũng chưa từng xin ý đại nãi nãi.” Ngài Thần quay sang, mặt không chút thay đổi mà lộ lên một ánh sáng tà ác. “Huống chi, cha vốn sẽ mau chóng tìm thể tử cho ta thành thân, ta chỉ là tuân mệnh làm việc, nếu muốn cưới hỏi hoàng, ta sẽ chờ cha sau khi trở về lại nói cha chủ hôn, không cần nhóm tỷ tỷ quan tâm.”

Bốn tỷ muội hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 3.6

“Có người thành thân như thế này sao?” Đại ti Ngải Lịch bĩu môi cười lạnh. “Còn không có bái đường đã mang về nhà, người hoàn toàn không coi Đại nãi nãi ra gì!”

“Trường bối còn chưa đáp ứng, người đã ném ra ngoài vạn lượng hoàng kim, tiền bạc Ngải gia chúng ta sao lúc này trở nên rẻ mạt như vậy?” Nhị ti Ngải du tức giận nói.

“Trách không được ti phu của tỷ nói, Ngải gia chúng ta sẽ bại trong tay gia tử!” thanh âm bén nhọn của Tam ti Ngải Khiết có thể cắt nát vải. “Nhìn người tự tung tự tác, giống như Ngải gia không liên quan gì đến người, lời nói trường bối người cũng không cho vào tai!”

“Chuyện Ngải gia hình như không quan hệ với người ngoài đi?” Ngải Thần lạnh lùng giương khóe môi.

Bốn tỷ muội bỗng dung cứng đờ, lập tức giống bị bò cạp chích một cái, hồn hèn đứng lên.

“Người nói lời này là ý gì?”

“Là nói chúng ta là người ngoài?”

“Tỷ tỷ đều đã xuất giá, đương nhiên là người ngoài.” Ngải Thần tuy là hé ra khuôn mặt tươi cười lạnh nhạt, nhưng trong mắt lại không hề cười.

“Người lại còn nói ra lời này! Chúng ta tuy rằng đã xuất giá, nhưng đều còn họ Ngải!” Bốn tỷ muội tức đỏ hai mắt.

“Họ Ngải lại như thế nào? Phù Dung trán người họ Ngải còn thiếu sao? Cùng Ngải gia chúng ta có quan hệ thân thích sơ sơ cũng có mấy trăm hộ, chẳng lẽ ai họ Ngải, có hơi chút quan hệ thân thích, là đều có thể đến quản chuyện thừa nhà ta?” Ngải Thần lạnh lùng sau khi nói xong, không hề để ý tới mấy người đã muốn tức giận đến đấm ngực dậm chân, giữ chặt tay Quan Ngân Đóa liền xoay người rời đi.

Quan Ngân Đóa vốn đã sắp bị này bốn nữ nhân mỏ nhọn lợi nha làm cho không thể nhịn được nữa, không bảo đảm khi nào thì sẽ phát cuồng, không nghĩ tới Ngải Thần lại bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, kéo nàng tránh ra.

Qua một cầu đá, nàng còn mơ hồ nghe thấy kia tiếng bốn tỷ muội tức giận mắng từ xa xa truyền đến, ồn ào muốn đi đến Đại nãi nãi cáo trạng, còn nói yêu cầu cha làm chủ cho bọn họ cái gì.

“Tỷ tỷ của người nói chuyện sao hung dữ như vậy? Một đám chạy đến chỗ người thay nhau thả pháo, nếu là ca ta tuyệt đối không dùng thái độ như vậy nói chuyện với ta.” Quan Ngân Đóa vẫn ở giữa sự kinh ngạc, khó có thể hoàn hồn, không nhận ra tay Ngải Thần cầm tay nàng bỗng căng thẳng.

“Về sau nhìn thấy bọn họ có thể trốn thì trốn, đừng để ý đến. Nhớ kỹ lời ta nói, không nói chuyện với người thì người không cần nói lung tung.” Ngải Thần buông ra tay nàng, tự đi về phía trước.

Lại nữa, thấy người mà không nói lời nào làm sao có thể? Quan Ngân Đóa bỗng nhiên sững sốt, thẳng đến lúc Ngải Thần buông tay ra, nàng mới ý thức được mình đã bị hấn nắm đi được một đoạn đường.

Hắn không phải nói không cho phép tùy tiện chạm vào hấn sao?

Quan Ngân Đóa khép mắt vỗ cổ tay bị hấn nắm chặt, không biết như thế nào, có cảm giác nhẹ nhàng lại hơi khấn trương. Nàng cảm thấy mình thật buồn cười, hấn đã buông tay, nàng còn khấn trương cái gì?

Yên lặng theo ở phía sau Ngải Thần, đi qua bên cạnh ao liễu rủ, đi qua cầu gỗ, xa xa thấy một mảnh vườn đầy hoa quả, thoạt nhìn ẩn mật u tĩnh, nàng đoán rằng, nơi này nhất định chính là phòng ở của Ngải Thần.

Quả nhiên, Ngải Thần đi thẳng vào sân, đẩy cửa ra, bước vào.

Quan Ngân Đóa yên lặng theo đuôi mà vào, một bước vào cửa, liền thấy bên trong hé ra giường gỗ to lớn, hoa văn tinh xảo phức tạp.

Đây là phòng của hấn? Nàng và hấn ở cùng phòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 3.7

Edit: Kẹo me

Trước khi rời nhà một đêm, cha đã gọi Trương đại thẩm nhà đối diện về giúp nàng, nói cho nàng đêm động phòng hoa chúc nên hầu hạ trạng phu như thế nào, cùng với vợ chồng da thịt chi thân là chuyện gì xảy ra. Nàng nghe mê man, thẳng đến giờ phút này thấy giường lớn, mới bắt đầu cảm giác được

bất an mãnh liệt cùng khẩn trương.

Ngài Thần ngoái đầu nhìn lại, thấy nàng ngây ngốc đứng, hai tròng mắt không biết làm sao cứ nhìn giường của hắn.

“Phòng của ngươi ở trong này.” Hắn đạm mạc cười, xoay người vòng qua một bình phong thật lớn.

Quan Ngân Đóa giật mình, thật cẩn thận vòng qua bình phong, ánh vào trong mắt là một căn phòng gỗ lớn.

“Về sau tắm rửa thay quần áo đều ở trong này.” Ngài Thần chỉ vào tủ bằng gỗ lim bên tường khắc những hoa văn tinh tế có, nhìn nàng nói. “Đây là nơi ngươi để quần áo.”

Quan Ngân Đóa phát hiện ở góc tủ gỗ lim có một bàn trang điểm mới tinh, cảm giác như là vì nàng mà mua thêm, nàng bỗng nhiên có loại cảm động khó hiểu.

Bất quá Ngài Thần cũng không nói thêm cái gì, lại đi, xuyên qua một phòng khách nhỏ, đi vào tận cùng bên trong.

Quan Ngân Đóa đi theo vào, trước mắt bỗng nhiên u ám. Nàng nháy mắt mấy cái, mới thấy rõ ràng gian phòng rộng mở, ba mặt tường trong phòng sắp hàng chỉnh tề những giá gỗ, bên trên bày những món đồ cổ rực rỡ muôn màu hiếm quý, ánh sang trong phòng đến từ cửa sổ ở nóc nhà, mà một mặt tường khác hé ra một cái giường gỗ từ đàn, khung giường khắc mây, hoa, sườn giường như có mây ụa mỏng làm rèm, xung quanh còn treo một chiếc túi nhỏ xinh đẹp.

Nhìn chiếc giường, nàng mê hoặc ngây dại.

“Ngươi ngủ ở nơi này.” Ngài Thần ngồi xuống cạnh một cái bàn tròn chính giữa phòng, lạnh nhạt nói.

“Ta ngủ ở nơi này?” Quan Ngân Đóa thở ra một hơi. “Gian phòng cũng không giống phòng ngủ, có vẻ như là kho phòng (nhà kho)!”

“Đây là nhà kho của ta, ngươi trong mắt ta là thứ đồ trân quý nhất phải cất chứa.” Hắn nâng mày, khẽ cười nhìn nàng giật mình.

Quan Ngân Đóa rung mình một cái, tầm mắt chậm rãi nhìn lên các kệ gỗ bày các món đồ chạm ngọc, đồ sứ, sau đó, nàng bình tĩnh đại ngộ.

“Ngươi thật sự..... Mua ta mang đến kho phòng của ngươi!” Nàng vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

Ngài Thần hí mắt, ánh mắt chuyên chú ở mặt nàng khẽ chuyển, sự thâm thúy khiến nàng ần ần sợ run.

“Tuy rằng ngươi ở trong này có giá trị cao nhất, nhưng ta hy vọng ngươi ở nơi này phải cẩn thận, không nên đụng hòng những thứ ta cất chứa.”

Nàng giật mình ngạc nhiên đôi mắt thâm u của hắn, ngoài ý muốn thấy khóe môi hắn chậm rãi gợn lên thành một nụ cười.

Bộ dáng hắn cười lộ lên mê người như vậy, nhưng cũng thần bí khiến người không hiểu rõ.

“Nguyên lai..... Ngươi căn bản không phải muốn lấy ta làm vợ.” Nàng rũ mắt, mờ mịt nhìn mặt hắn.

“Mua ngươi, cưới ngươi, nuôi ngươi, cung ngươi, tùy ngươi nói như thế nào cũng được, bất quá ngươi nhất định sẽ có địa vị Ngài phủ thiếu phu nhân. Ngươi đã hiện tại đã là của ta, về sau ta muốn ngươi làm như thế nào, ngươi đều phải nghe theo.”

Quan Ngân Đóa nghe hắn lạnh lùng phán, lòng bị cảm giác mất mát mãnh liệt cắn nuốt.....

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 4 [1]

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa ngơ ngác ngồi ở trên giường, một tấm lụa mỏng bao quanh cơ thể, mềm nhẵn dán lên da thịt bị chà xát tẩy cực nóng của nàng, chuyện mới vừa trải qua đối với nàng mà nói là 1 cơn ác mộng.

Một canh giờ trước, Ngài Thần đưa hai tỳ nữ bắt nàng từ tóc trên đầu đến ngón chân đều phải tắm sạch sẽ, hai tỳ nữ vô cùng trách nhiệm dùng vải bông cẩn thận lau nàng. Nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng trần trụi trước mặt người xa lạ, cho nên vẫn xấu hổ không được tự nhiên, cố che chắn mình.

“Cô nương tóc vừa đen lại mềm, thật xinh đẹp!”

“Đúng vậy, cô nương thật đẹp, làn da cũng tốt cực kỳ, trong trắng lộ hồng, khó trách thiếu gia coi trọng người.”

Hai tỷ nữ tán thưởng tự đáy lòng.

Quan Ngân Đóa cố gắng thật tự nhiên, nhưng hai má lại một mảnh đỏ bừng, tỷ nữ đối với hầu hạ chủ tử tắm rửa, loại chuyện này sớm tập mãi thành thói quen, nhưng đối nàng mà nói, lại chỉ có ngượng ngùng cùng nan kham.

Tỷ nữ đem tóc dài của nàng lau thật cẩn thận, chải vuốt cẩn thận, sau đó lại cắt móng tay và móng chân của nàng, cuối cùng mới thay nàng mặc vào một chiếc áo đỏ tươi, đem nàng đưa lên giường.

Nàng đỡ màn xuống, vòng tay ôm gối ngồi ở trên giường, căn phòng cổ quái, làm cho nàng cảm thấy ảm ướt, bất an.

Chẳng lẽ, về sau nàng phải ở trong đây mà sống sao? Nàng nghĩ đến đó, lưng phát lạnh.

Mơ hồ, tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân, cả người nàng lông dựng thẳng, tiếng chân hướng giường thẳng đi, tiếp theo, nàng thấy một đôi tay nhẹ nhàng tách màn, treo lên trướng.

Là Ngải Thần, hẳn thật sự đến đây. Nàng bất an lui vào góc giường, trong lòng hoảng hốt, không biết Ngải Thần sẽ đối với nàng thế nào? Hẳn không phải nói nàng không cần sinh đứa nhỏ sao? Vậy hẳn đến làm chi?

Ngải Thần chậm rãi ngồi xổm xuống trước giường, nhìn nàng cười yếu ớt.

Quan Ngân Đóa chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, theo bản năng vội kéo áo che cơ thể, khăn trướng cản chặt rằng.

“Đừng cản rằng, mở miệng ra.” Hắn mỉm cười nói.

Quan Ngân Đóa ngây người, có chuyện gì đây? Nàng chưa từng thấy mặt Ngải Thần ôn nhu tươi cười như thế.

“Lại đây.” Hắn hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, giống như đang đùa với một con vật nhỏ.

“Như vậy cũng có thể nói.” Nàng không nhúc nhích, không tin tưởng, nhìn hắn.

“Ta không muốn cùng người nói chuyện, ta muốn nhìn người.” Hắn cười âm áp như trước, giống như ngày xuân sang động lòng người.

Quan Ngân Đóa kinh ngạc, ngây ngốc nhìn nụ cười làm người ta hoa mắt, không thể tin được Ngải Thần ôn nhu dịu dàng này và Ngải Thần ban ngày lạnh như băng đậm mặt là cùng một người!

“Muốn nhìn. .... Vậy có thể nhìn.” Nàng hồ nghi trừng mắt, không biết hắn rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

“Như vậy thấy không rõ lắm.” Ngải Thần lắc đầu cười khê. “Có lẽ người hy vọng ta trên giường. ....”

“Không muốn!” Nàng bỗng nhiên đỏ bừng mặt, không tình nguyện đẩy thân mình về phía trước. Tuy rằng hắn nói không cần nàng sinh đứa nhỏ, nhưng nàng vẫn sợ hãi hắn sẽ làm ra chuyện kỳ quái gì đó.

“Nằm xuống.” Hắn ôn nhu phán.

“Muốn làm cái gì?” Toàn thân nàng lại căng thẳng.

“Ta vừa mới nói, ta muốn nhìn người.” Hắn nhẹ nhàng nhàu mày.

Quan Ngân Đóa nhìn hắn ám muội tươi cười, khuôn hoảng trong lòng càng lúc càng sâu sắc.

“Người. .... Có phải hơi kỳ cục?” Nàng sợ hãi nhìn hắn.

Ngải Thần bỗng đứng trờ ra nụ cười mê người yếu ớt, Quan Ngân Đóa phát hiện, ở trong khổ phòng hắn như thả lỏng rất nhiều, đường nét trên mặt nhu hòa hơn, tươi cười trên mặt cũng tăng nhiều.

“Mỗi một bảo vật ta mua trở về, vào khổ phòng, chuyện thứ nhất là trước cẩn thận coi có tỷ vết nào không, hơn nữa, ta nếu là chủ nhân của bảo vật, đương nhiên là có quyền ngắm cảnh.” Hắn nói.

“Ngắm cảnh” – Hai chữ làm cho vẻ mặt Quan Ngân Đóa giống bị phán cực hình, xấu hổ và giận dữ, nhưng chuyện mua bán là chính nàng nói ra, người bán nàng là chính nàng, chuyện tới nay, bán đã bán, nàng cho dù cảm thấy thẹn, nhưng có năng lực làm gì?

Sự thật đã không thể thay đổi.

Quan Ngân Đóa nằm xuống, nhắm mắt lại, cắn chặt môi dưới, như sơn dương chờ mổ thịt.

“Sau này không cho phép cắn môi, cắn thành vết thương rất khó coi.” Ngải Thần nhẹ nhàng nhéo cằm nàng, để nàng hé răng.

Nghe mệnh lệnh của hắn, nàng có thể dự đoán được, về sau chuyện không cho phép nàng làm có thể còn rất nhiều.

“Cởi quần áo ra.” Hắn phán.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 4 [2]

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa mở mắt ra, kinh ngạc hét: “Vi sao muốn cởi quần áo?”

“Bởi vì ta muốn nhìn người.” Ngải Thần nhẹ giọng nói nhỏ. “Cùng loại vấn đề này, không cần hỏi đi hỏi lại, có thể chứ?”

“Ta cởi đồ rồi, người muốn làm gì?” Nàng đề phòng khép vạt áo.

“Không làm cái gì, cũng chỉ là nhìn người.” Hắn kiên nhẫn nói.

“Cũng chỉ là xem ta?” Ý tứ là, nàng trần như nhộng nằm ở trên giường tùy ý hắn nhìn? Nàng không dám tưởng tượng hình ảnh như vậy. Thậm chí không tin hắn thuần túy chỉ nhìn nàng mà không làm cái gì khác.

“Ta biết người nghĩ cái gì, bất quá người yên tâm, ta sẽ không chạm vào người.” Ngải Thần mỉm cười.

Quan Ngân Đóa bán tín bán nghi, tuy rằng lúc này Ngải Thần tươi cười thoải mái lại không lòng dạ khác, nhưng thoát nhìn lại như là có rắp tâm khác, nàng thật sự không rõ ràng lắm hắn có phải đang đùa nàng không?

“Người nói như vậy, ta càng hoài nghi người không phải có cái tật xấu gì chứ?” Chỉ nhìn không chạm vào, cái loại cảm giác này tựa như nhìn một mâm thịt nướng mà không đi ăn nó, kỳ quái.

“Mỗi người đều cảm thấy ta có tật xấu, người nghĩ như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Miệng hắn nổi lên ý cười mê muội. “Quần áo người muốn chính mình cởi, hay là ta giúp người?”

“Ta..... Ta chính mình cởi.....” Nàng vội vàng khép mắt, nhìn chăm chăm hai tay thu nhanh vạt áo trước ngực, nắm chặt tay mở lọn tóc đen, càng làm hai tay thêm trắng nhợt.

Đã là thịt bò trên thớt gỗ, thế nào để trốn, cùng lắm là giãy dụa trước khi chết thôi.

Quan Ngân Đóa nhắm chặt mắt, kiên trì bất cứ giá nào. Chạm rảnh nâng lên hai tay, nàng nhất nhất cởi bỏ cổ áo, cởi chiếc áo đỏ tươi sắc ném qua một bên, còn lại cái yếm bên người đâu không được những đường cong cơ thể nàng, nàng hít vào, ngón tay run run sờ cái yếm, sau đó nhẹ nhàng cởi bỏ.

Ngải Thần nhìn da thịt tuyết trắng một tắc một tắc lơ lửng, ở ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi, giống như một khối ngọc trắng nõn trong suốt, hắn bắt gặp cúi người, thờ dãi nhìn chăm chăm năm thân thể trắng nõn hiện trên lớp áo đỏ.

Ngày ấy ở “Bạch Phàm lâu” liếc mắt một cái, từ lúc khuôn mặt mềm mại trắng hồng của nàng lộ ra, đã đoán rằng được nàng là một nữ tử da ngọc chất bàn, hiện tại thấy thứ được giấu ở tầng tầng xiêm áo, quả nhiên như hắn dự liệu.

Da thịt của nàng đáng quý không ở chỗ nó như ngọc trắng nõn, mà là ở chỗ nó trắng lại có cảm giác trong suốt, dưới nền, lộ ra sắc ngọc mà không phải ngọc, giống như Từ phi Oánh Ánh, mà bộ ngực sữa nõ nang no đủ, nụ hoa sắc hồng nhạt, vòng eo mảnh khảnh, đường cong mềm mại cần thận hoàn mỹ là ân ban của trời xanh.

Quan Ngân Đóa gắt gao từ từ nhắm hai mắt không dám nhìn hắn, cả người cứng ngắc không dám động một chút, hai tay nắm thành nắm, loáng thoáng cảm giác hơi thở ấm áp phốt qua da thịt, từng đợt ngứa ngáy chạm rảnh trên người nàng mỗi tắc lan tràn, theo dao động của hơi thở, nàng có thể biết hắn đang chăm chú vào chỗ nào trên thân thể, loại cảm giác bị nhìn một cái không sót cái gì làm nàng sợ hãi không dám thở.

Ngải Thần lần đầu gần như vậy nhìn một cơ thể nữ tử khoa thân, đối với nét đẹp tuyệt sắc của nàng thắm than một tiếng, cũng dấy lên dục hòa trong cơ thể nam nhân của hắn.

Nhưng hắn không muốn giữ lấy nàng, không nghĩ để nàng biến thành nữ nhân chính mình, hắn muốn bày sự hoàn mỹ của nàng bên người, cho nên tầm mắt của hắn không dám dừng lại trước bộ ngực sữa đang dụ dỗ hắn, càng tránh đi chỗ tư mật nàng linh lung dưới lưng áo đủ để thúc dục cảm xúc trong hắn.

“Thả lỏng thân mình.” Ngải Thần chuyển hướng chú ý nàng đến đôi tay đang nắm, hấn nắm tay nàng, nhẹ nhàng vặn ra, thưởng thức mười ngón tay thon dài, mỗi một móng tay của nàng như cánh hoa, móng mạnh hồng nhạt như phiến ngọc, đáng tiếc có một vết thương thật nhỏ phá hủy cảm giác.

“Chỗ thương này là thế nào?” Hấn vuốt ve bàn tay mềm nhũn trong tay hấn.

“Ta mỗi ngày đều phải xuống bếp, khó tránh khỏi bị vấy cá đâm bị thương, hoặc là bị dầu bắn phồng, không có đầu bếp nào trên tay không bị thương.” Nàng không cách nào hình dung ngón tay bị hấn vuốt, cảm giác cái vuốt mềm nhẹ như vậy, giống như sợ không cẩn thận sẽ chạm vào làm đau nàng.

“Về sau không cho xuống bếp nữa.” Hấn thấp giọng mệnh lệnh.

Lại còn thế! Quan Ngân Đóa bỗng đứng tức giận.

“Sẹo ở khuỷu tay là thế nào?” Hấn lại thấy được một tý vết.

“Trước đây treo cây té bị thương. .... Người sẽ không định nói, về sau không cho phép ta treo cây đi?” Nàng cố ấn nhấn cảm xúc không hờn giận.

Ngải Thần nhẹ nhàng cười. “Đơn giản mà nói, sau này không cho người lại làm cho mình bị thương.”

Hơi thở của hấn dao động đến bờ gáy mẫn cảm, môi đỏ mọng nhắm chặt, hô hấp bỗng dồn dập.

“Người kiểm tra xong rồi? Hải lòng hay không hải lòng?” Nàng đã sắp mắc cỡ chết được, hấn rút cuộc muốn buông tha nàng chưa?

“Trước mắt tạm coi như vừa lòng.” Hấn cầm một lọn tóc dài, rồi tung nhẹ nhàng vuốt khề. “Đem quần áo mặc vào, ngủ đi.”

Quan Ngân Đóa lo sợ không yên, khó hiểu mở mắt ra, kinh ngạc nhìn bóng dáng Ngải Thần đi ra khỏi khó phòng.

Hấn đi rồi?

Nàng không thể tin, hấn thật sự không có chạm vào nàng một chút. Trừ bỏ lần chạm vào tay nàng, hấn thật sự cũng chỉ lẳng lặng nhìn nàng mà thôi, hoàn toàn không có đối nàng làm ra da thịt chi thân theo như lời Trương đại thẩm.

Khi khi vào Ngải phủ, nàng tưởng tượng quá nhiều khả năng có thể gặp và kết cục, nhưng là hoàn toàn thật không ngờ sẽ là như vậy.

Thần kinh buộc chặt chột thả lỏng, nàng mới phát hiện da thịt đã bị che kín bằng một lớp mồ hôi, nàng bất an mặc quần áo, ôm gối nằm xuống, trông thấy nóc nhà cửa sổ lộ bóng trăng đầu tháng, càng làm đẹp hai đốm sao sáng ngời, thoát nhìn tựa như đang hé ra gương mặt mỉm cười.

Xem ra, Ngải Thần thật sự không phải dâm ma, phòng của hấn cũng không phải là dâm quật (nhà của dâm ma >_

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 4 [3]

Edit: Kẹo me

Vạn lượng hoàng kim đổi lấy cuộc sống như vậy, nàng tựa hồ không có gì oán giận. Ít nhất Ngải Thần không phải dâm ma biến thái, nàng cũng quả nhiên không xảy ra chuyện gì, mà đại ca lại có thể vì có tiền mà thuận lợi thành thân. Không chỉ như thế, hai mắt mù, không thể kiếm tiền nuôi đại ca, từ nay về sau không bao giờ vì tiền mà phiền não nữa, có thể chiếu cố chính mình lại có năng lực chiếu cố nửa đời sau của cha, có thể cho cha cùng đại ca cuộc đời này áo cơm vô lo, nàng cho dù hy sinh chính mình, bị người ta bày trong khó phòng làm bảo bối mà đối đãi, cũng đáng giá.

Đêm dài yên tĩnh.

Quan Ngân Đóa nằm ở trên giường thật lâu thật lâu vẫn không buồn ngủ, cảm thấy đêm ở nơi này tựa hồ yên tĩnh dị thường, so với đường Vân Nghê nàng ở còn muốn im lặng không tiếng động hơn.

Ngải Thần hấn là ngủ rồi? Mà nàng như thế nào lăn qua lộn lại vẫn ngủ không được.

Xuyên thấu qua rèm lụa mỏng đi ra ngoài, tường trên đầy những món đồ Ngải Thần cất, trù ngọc, đồ sứ, còn có một pho tượng tư thái khác nhau, biểu tình sinh động bằng đá, lò mờ, giống như đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy lo sợ nghi hoặc không hiểu, không khỏi dâng lên một đồng ý niệm cổ quái trong đầu, món đồ bằng đá hay sứ này có lẽ có trăm ngàn năm năm tháng, cũng có thể là vật bồi táng từ huyết mộ khai quật, tường tượng thấy món đồ này để cạnh người chết ở làm bạn trăm năm thậm chí ngàn năm, nàng liền lo sợ e ngại không thôi, lòng tơ dưng dưng.

Cứ vậy vùi đầu vào chăn, nhưng nàng vẫn là cảm thấy trên tường nơi nơi đều có ánh mắt rình mò nàng, u quý nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng, làm lưng nàng liên tiếp nổi lên hàn ý.

Ngay tại lúc tinh thần hoảng hốt, cảm giác sợ hãi kề cận hồng mắt, nàng nhanh chóng xốc rèm lụa nhảy xuống giường, mở cửa lao ra, một đường bước nhanh xuyên qua hành lang, nội thất, đi vào phòng ngủ Ngải Thần. Nàng ỏng ngồi xuống cạnh bàn tròn, châm trà một hơi uống sạch, tâm tình chậm rãi vững vàng, mới phát hiện trên lưng tất cả đều là mồ hôi ẩm ướt.

Giường Ngải Thần khép màn, hiển nhiên sớm đã đi vào giấc ngủ. Nàng không dám trở về phòng, đành phải ngồi yên trong phòng hán, ánh đèn nhẹ nhàng chậm rãi thôi đi bất an cùng kinh hãi trong lòng nàng.

Cứ ngủ một chút ở phòng hán, hán là hết lo đi? Chờ trời sáng nàng lại trở về.

Nhưng vạn nhất Ngải Thần tỉnh, nghĩ làm nàng là tới yêu thương nhưng nhớ thì làm sao bây giờ? Nàng kéo nhanh vạt áo, do dự không ngừng giữa việc về khó phòng hoặc là ở lại trong phòng Ngải Thần.

Đều đã trần như nhộng bị Ngải Thần tỉ mỉ xem hết, còn có cái gì hơn so với cửa ải khó khăn này? Hơn nữa hán cũng sẽ không chạm vào thân thể của nàng, nếu không cần nàng sinh con cho hán, xem ra cũng sẽ không cùng nàng có cử chỉ vợ chồng thật, nàng cũng không cần quá mức lo lắng.

Nàng tự an ủi, sau đó an tâm nằm úp sấp ở mặt bàn, nhắm mắt lại.

Cái bàn cứng quá, nàng cau mày, hơn nửa ngày mới tìm được một tư thế thoải mái để ngủ, rốt cục, nàng đánh không lại cơn buồn ngủ xâm nhập, nặng nề ngủ vùi.

Ngải Thần không nghĩ tới buổi sáng vừa tỉnh, cứ nhiên thấy Quan Ngân Đóa ghé vào bàn trong phòng hán mà ngủ.

Vì sao nàng không phải ngủ ở trên giường chính mình, lại chạy vào phòng hán? Hán giật mình ngây ngốc nhìn dung nhan nàng ngủ say, đầy bụng hồ nghi.

Đêm hôm qua, cả đêm hán không ngủ ngon, thân thể nồn nà của Quan Ngân Đóa, thủy chung ở trong đầu hán, khép mắt, đã thấy nàng nụ hoa non nớt mảnh mai run rẩy trước ngực, cảnh tượng dụ hoặc kia, khiến trên người hán hội tụ một luồng nhiệt, hướng tới hạ thân, làm xao động dục vọng cơ hồ xa lạ, chôn sâu trong hán.

Hán cực lực chặt đứt ý niệm trong đầu, nhưng cơ thể tuyệt sắc lại luôn ở trong đầu hán lưu luyến không đi.

Hán coi trọng nàng, bởi vì ngũ quan bộ dạng của nàng xinh đẹp tuyệt trần, hai mắt thông minh trong vắt xứng hợp với cánh mũi thẳng và đôi môi mọng đỏ tình tứ, là sự phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, mà ngay từ đầu hấp dẫn hán, là da thịt của nàng tựa như mỹ ngọc thượng đẳng. Trải qua tối hôm qua xác minh, nhãn lực của hán xác thực không sai, nhưng hán càng thêm không đoán trước được, khi cơ thể hương sắc bày trước mắt, hán hoàn toàn mất đi định lực.

Hán mua ước nguyện ban đầu của nàng, chính là muốn cất dấu vẻ đẹp của nàng, nuôi nàng đẹp hơn, hán cũng không muốn phá hỏng một phần ước nguyện ban đầu này, cho nên cố kìm nén đang rục rịch dâng trào.

Hán thật cẩn thận ôm lấy nàng, chậm rãi hướng khó phòng, nhẹ nhàng thả lại nàng trên giường.

Nơi để đồ vật của hán, chỉ có chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 4 [4]

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa mở mắt ra, phát hiện chính mình còn đang trong khó phòng, còn trên giường, nàng ngẩn người sau một lúc lâu, bản khoản mình tối hôm qua đến tột cùng có đi qua phòng Ngải Thần hay không?

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa sổ ở mái nhà, sắc trời tựa hồ không còn sớm, nàng xuống giường đi giày thêu, ra khó phòng, thấy một tiểu nha đầu đang ở quét hành lang.

“Cô nương, ngài tỉnh? Tối hôm qua ngủ ngon không?” Tiểu nha đầu lạnh lợi hướng nàng cười.

“Tốt lắm.” Quan Ngân Đóa ngượng ngùng cười cười. “Xin hỏi. .... Hiện tại giờ nào?”

“Đã qua ngộ.” Tiểu nha đầu nâng bàn, cười nói: “Mấy món này là buổi sáng vì ngài chuẩn bị, bắt quá bởi vì ngài hiện tại mới dậy, đã đều lạnh, tôi đi hâm lại, chuẩn bị đồ ăn nóng đến.”

Quan Ngân Đóa giật mình không nghĩ mình cư nhiên ngủ lâu như vậy, bình thường ở “Bạch Phàm lâu”, nàng đã muốn làm đầu bếp trong phòng, việc ngắt rời.

“Đúng rồi, Ngài thiếu gia đâu?” Sớm chỉ có một người, còn mặc làm cà, xem ra Ngài Thần ăn xong đã tách khỏi nàng.

“Thiếu gia sáng sớm đi ra kho lúa, bình thường tới buổi chiều mới có thể trở về.” Tiểu nha đầu cười đáp. “Cô nương ngồi trước, tôi đi hâm lại đồ ăn.”

“Thật sự phiền người.” Quan Ngân Đóa phát hiện tiểu nha đầu cười lộ lên, khoe miệng có hai lúm đồng tiền, rất là đáng yêu.

“Cô nương đừng nói vậy, thiếu gia để nô tỳ lại đây chuyên môn hầu hạ ngài, làm việc này là đúng thôi.”

“Chuyên môn hầu hạ ta?” Quan Ngân Đóa kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu. Nàng thật sự không thói quen quan hệ chủ tớ thế này, nếu có thể, nàng thật hy vọng mọi việc tự mình mình, — chút ít cũng không muốn người hầu hạ.

“Vâng, tên tôi là Đỗ Quyên, 16 tuổi.” Tiểu nha đầu cười. “Về sau cô nương có chuyện gì chỉ cần bảo tôi làm là được.”

“Hảo, vậy cảm ơn người trước.” Quan Ngân Đóa gật đầu. Nàng hiện tại mới tới, vẫn là theo quy củ nhà người ta đi!

“Làm ơn đi cô nương, về sau đừng nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ với tôi, không có chuyện chủ tớ hướng nô tỳ nói lời cảm tạ đâu!” Đỗ Quyên cười nói.

“Ta còn chưa tính là chủ tớ.” Quan Ngân Đóa vội vàng xua tay.

“Là thiếu gia định đoạt, thiếu gia nói cô nương là chủ tớ, ngài chính là chủ tớ.” Đỗ Quyên cười, đi ra ngoài.

Quan Ngân Đóa mờ mịt đứng lặng.

Thiếu gia nói cô nương là chủ tớ.....

Lời nói Đỗ Quyên lại gây cho nàng cảm giác vui sướng, Ngài Thần quả thật thực hiện hứa hẹn với nàng, nàng sẽ có danh hiệu thiếu phu nhân, có danh hiệu này, cha cùng đại ca có thể yên tâm.

Đồ ăn nóng rất nhanh liền lại đưa lại, Quan Ngân Đóa ngồi trước bàn trang điểm rửa mặt chải đầu, Đỗ Quyên thấy nàng định chải tóc, vội vàng lại cầm lược trong tay nàng.

“Cô nương, để tôi làm!”

“Chải đầu tự ta làm được, loại việc nhỏ này không cần phiền người.” Nàng định tùy tiện vẫn một kiểu nào đó đơn giản cho xong việc.

“Không, thiếu gia nói, cô nương hôm nay búi kiểu vọng tiên.” Đỗ Quyên cẩn thận chải từng sợi tóc dài.

“Cái gì?” Cái gì búi kiểu vọng tiên? Nàng nghe cũng chưa nghe qua.

“Đây là thiếu gia phán.” Đỗ Quyên cười cười, tay thuần thục búi thành một búi tóc thoát nhìn thực phức tạp nhưng cũng rất mỹ lệ.

Quan Ngân Đóa cho tới bây giờ cũng không biết, búi tóc cũng có thể đa dạng như vậy, hơn nữa bộ dáng sau khi búi lên, cực kỳ giống những thiếu nữ trong tranh bán trên đường Vân Nghê.

“Đỗ Quyên, người rất lợi hại, ta cho tới bây giờ cũng không biết những cô thiếu nữ trong tranh đó búi tóc thế nào!” Nàng kinh dị ca ngợi.

“Đương nhiên là được! Tôi sáu tuổi mà bắt đầu giúp các tiểu thư chải đầu, không có búi tóc gì làm khó được tôi!” Đỗ Quyên cười nói.

“Người sáu tuổi đã ở nơi này?” Quan Ngân Đóa kinh ngạc nhìn nàng.

“Đúng, lão gia ở bến tàu thấy tôi, liền đem tôi mang về đây.”

“Ngài lão gia là người tốt.” Quan Ngân Đóa nghe qua không ít hành động thiện tâm của Ngài lão gia.

“Thiếu gia cũng là người tốt.” Đỗ Quyên tiếp lời nói.

Quan Ngân Đóa kinh ngạc. Ngài Thần là người tốt sao? Mới đây thôi, nàng nhìn không ra mặt lương thiện của hắn, chỉ cảm thấy hắn bá đạo thật sự, còn kỳ quái.

“Cô nương, mời thay quần áo.” Đỗ Quyên từ tủ gỗ lim lấy ra một bộ xiêm áo tiên lệ, chuẩn bị thay cho nàng.

Quan Ngân Đóa suốt đời không mặc quá quần áo hoa lệ như thế, giữa váy thêu một đám mây, hơi nhúc nhích đã cảm thấy áng mây lay động.

“Này..... Sẽ không phải là thiếu gia phán muốn ta mặc đi?” Nàng choáng váng.

“Đúng, là thiếu gia phán mặc.” Đỗ Quyên cười đáp. “Thiếu gia còn phán, cô nương đẹp rồi, trên mặt không được bôi son.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 4 [5]

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa nhú mi thật chặt, từ đầu đến chân đều là những gì Ngải Thần yêu thích ‘cho rằng’, nàng cảm thấy mình giống con búp bê tùy Ngải Thần bày bố?

“Cô nương, đồ ăn sắp nguội, ngài trước lại đây ăn đi.” Đỗ Quyên không cho nàng thời gian ngẩn ngơ, ở trong phòng thay nàng so bát đĩa chăm sóc nàng.

Quan Ngân Đóa ngồi xuống, nhìn thoáng món rau xào, sau đó dứt một miếng thịt vịt vào trong miệng, thịt vịt thơm ngon làm cho nàng thích thú, nàng rất nhanh bắt đầu ăn.

“Đúng rồi, gần đây có phòng bếp không? Có thể tự mình nấu cơm ăn không?” Nàng hơi ngửa tay.

Đỗ Quyên nghi hoặc nhìn nàng. “Cô nương, ngài muốn chính mình nấu cơm ăn?”

“Ta tay nghề không tệ, có đôi khi cũng sẽ làm vài món ăn mình muốn.” Nàng không hứng thú nào khác, chỉ thích nấu ăn.

“Ngài muốn ăn cái gì, tôi đi bảo đầu bếp làm cho.”

“Ta không phải ý tứ này, ta là muốn chính mình nấu cơm. Người không biết, ta vốn là đầu bếp nha!” Nàng có chút đắc ý cười nói.

“Không có khả năng, thiếu gia sẽ không cho cô nương xuống bếp.” Đỗ Quyên chậm rãi lắc đầu.

Quan Ngân Đóa bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua Ngải Thần nói với nàng — về sau không cho xuống bếp.

Đôi mắt đen của nàng bỗng nhiên bị vẻ lo lắng bao phủ, bỗng nhiên khẩu vị mất hết.

“Ta ăn no rồi.” Nàng đẩy chén về trước, yên lặng đứng dậy đi ra ngoài.

“Cô nương, thiếu gia nói, cô nương có thể tùy ý đi lại ở phụ cận, nhưng sau hoa viên cùng chính ốc thì đừng đi qua.” Đỗ Quyên nhìn theo bóng dáng nàng, gọi lại.

Quan Ngân Đóa trong lòng tức tối, âm thầm oán giận. Ngải Thần còn nói không phải coi nàng là cá chậu chim lồng mà nuôi, tình cảnh hiện tại rõ ràng không có gì khác biệt với cá chậu chim lồng.

Nàng kéo làn váy, đi dạo vô mục đích chung quanh. Nàng biết Ngải Thần còn chưa xử lý tốt chuyện của nàng với người nhà, cho nên nàng không chọn lối dễ gặp người trong vườn ngược lại chọn một đường mòn yên lặng mà đi, nhìn phong cảnh giải sầu.

Đường mòn không biết đi thông nơi nào, nhưng từ lớp rêu xanh rì phủ trên, cả trên tảng đá bên đường, hẳn là thật lâu không ai đi qua.

Nàng do dự mà không biết nên không nên lại đi về phía trước hay không, quay đầu nhìn, chính mình cũng đã đi một đoạn đường dài, nghĩ nghĩ, nàng vẫn quyết định lại đi về phía trước, nếu không có gì thì lại quay đầu.

Đi qua một cây dâu, nàng ngoài ý muốn thấy một gian nhà tranh, nhà tranh thượng có một tấm biển gỗ, viết “Thiên nhiên viên”. Lại hướng bên trong đi, nàng thấy một cái giếng, bên giếng có một cái ròng rọc kéo nước, càng làm nàng kinh ngạc là, chung quanh nó đều là bùn, bùn trên mặt đất ăn ra tận vườn, đã sớm hoang phế không ai trồng trọt.

Nàng không thể tưởng tượng, phú hào nhà họ Ngải đầu tư nhiên lại có vườn rau? Vườn rau này là ai trồng? Trước kia, là ai ở trong này? Hiện tại vì sao không ở nữa?

Quan Ngân Đóa trong lòng tràn ngập tò mò, lại đi về phía trước, vòng qua, thấy bên trong có ngôi nhà cũ nát, nước sơn trên bức tường màu trắng đã bong ra từng mảng, hành lang quanh co cũng đầy rêu xanh.

Biết rõ đây là nơi không ai ở, nàng vẫn không tự chủ được nhẹ bước, chậm rãi đi vào đình viện đầy cỏ dại.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bên đình viện có một gốc quế già đang nở hoa, cánh hoa mở ra màu vàng nhạt, hơi trắng còn đẫm màu đỏ, hương hoa quế thoảng nhiên xông vào mũi, làm nàng vui vẻ thoải mái.

“Gốc quế không ai chăm sóc, thật sự rất đáng tiếc, ngay cả gốc quế quý báu cũng có, thế nhưng đề nơi này không có ai chăm sóc?” Nàng hái một bông hoa quế trắng, đặt ở chóp mũi, ngửi nhẹ.

“Tam nãi nãi?!”

Quan Ngân Đóa bỗng nhiên nghe thấy tiếng kinh hô kỳ dị, sợ tới mức quay đầu, thấy một lão bộc già tròng mắt, mặt trắng bệch nhìn chằm chằm nàng.

“Ta không phải ——” Nàng vừa định ra tiếng giải thích, lão bộc kia lại giống như bị kinh hách, xoay người bỏ chạy.

Quan Ngân Đóa nghi hoặc đi ra sân, nhìn thân ảnh lão đảo của ông càng chạy càng xa.

Tam nãi nãi?

Nàng mê hoặc nhìn bốn phía, lại cúi đầu nhìn ngân quế trong tay.

Ai là Tam nãi nãi?

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 5 [1]

Edfit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa nâng cành hoa quế trong tay, vừa thưởng thức vừa về phòng, vào phòng liền thấy Ngải Thần ngồi ở phòng trong, đang nói chuyện cùng lão bộc vừa rồi kêu nàng “Tam nãi nãi”.

Lão bộc vừa nhìn thấy nàng, nhất thời kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch nói không ra lời.

Ngải Thần thập phần vừa lòng Quan Ngân Đóa ăn mặc theo lời hắn nói.

“Thông bá, người vừa rồi thấy hắn là chính là nàng?” Ngải Thần nhìn thấy hoa quế trong tay Quan Ngân Đóa, thần sắc bỗng lãnh đạm.

“Vâng, chính là nàng!” Thông bá nghẹn họng nhìn Quan Ngân Đóa trân trời, tròng mắt nhìn. “Thiếu gia, nàng là ai? Sao lại giống Tam nãi nãi như đúc?”

“Thông bá, người là bị mờ mắt đi? Trên đời làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy.” mẫu thân Ngải Thần khi hắn còn rất nhỏ đã chết, hắn căn bản không thể nhớ dạng về mẫu thân thế nào, đối với việc Thông bá lầm cho rằng Ngân Đóa là mẫu thân, ngữ khí của hắn có pha chút không kiên nhẫn.

Thông bá ở trong Ngải phủ ba mươi năm, biết sát ngôn quan sắc, nói chuyện cũng rất đúng mực.

“Đúng vậy, là nô tài mắt mờ.” Ông lập tức trách cứ chính mình. “Mới vừa rồi chợt nhìn nên tưởng Tam nãi nãi, hiện tại nhìn rõ ràng, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt giống.”

“Tam nãi nãi là ai?” Quan Ngân Đóa nhin không được, mở miệng hỏi.

“không quan hệ với người.” mặt Ngải Thần không chút thay đổi, ngữ khí đông cứng. “Thông bá, tên của nàng là Quan Ngân Đóa, lần sau thấy rõ ràng, đừng tự mình dọa mình.”

“Vâng.” Thông bá yên lặng cúi đầu, trong lòng kinh nghi, nguyên lai cô nương này chính là người thiếu gia mất một vạn lượng vàng mua về.

“Còn có chuyện gì sao?” Ngải Thần thân nhiên hỏi.

“Đúng rồi, thiếu gia, Đại nãi nãi truyền lời muốn gặp ngài.”

“Bà ấy đang nổi nóng, ta không đi.” Ngải Thần cười lạnh, không cần nghĩ cũng biết Đại nãi nãi sẽ dùng loại ngôn ngữ ác độc nào mắng chuyện hắn tiêu tốn vạn lượng hoàng kim chuyện này.

“VẬY..... Lão nô đi báo đại nãi nãi, nói thiếu gia đang ghi sổ sách, ngày mai đến gặp.” Thông bá đã có thói quen thay hần che lấp.

“Ừ, như vậy đi.”

Thông bá cúi đầu rồi lui ra ngoài, đi tới cửa, lại quay đầu liếc mắt nhìn Quan Ngân Đóa một cái.

Quan Ngân Đóa chú ý tới ánh mắt lão bộc này, trong khiếm tốn mang theo một loại ý tứ hàm xúc đặc biệt.

“Cô đến ‘Thiên nhiên viên’ làm gì?” Thông bá vừa đi, Ngải Thần lập tức giận tái mặt hỏi nàng.

Quan Ngân Đóa sững sốt. “Ta chỉ là tùy ý đi một chút, ngươi không phải bảo ta có thể đi chung quanh một chút sao? Chỉ cần không vào phòng chính và hoa viên phía sau.....”

“Ai cho cô hái hoa quế nơi đó?” Hần ngắt lời nàng.

“hoa quế ở đó không thể hái sao?” Nàng ngốc lặng. “Ta nghĩ nơi đó không ai ở, nên gốc hoa quế này hẳn là không có người quản.” Nàng vốn đang vui vẻ chuyện trong phủ có hoa quế, nếu rảnh là có thể đi hái, sau đó làm thành hương liệu bỏ vào đồ ăn!

Ngải Thần có chút dăm chiêu dừng trên mặt nàng, Thông bá kinh nghi, làm hần cũng bắt đầu hoài nghi dung mạo Quan Ngân Đóa có phải thật sự rất giống mẫu thân?

Quan Ngân Đóa phát giác Ngải Thần vẫn quan sát nàng, con ngươi tràn ngập cảm xúc làm nàng khó hiểu, có một loại khát vọng không biết tên đầy đặc, nàng đột nhiên nhớ tới đêm qua chính mình trắng trợn bị hần xem hoàn toàn, khuôn mặt trắng nõn nhất thời không thể khống chế, đỏ lên.

Trải qua đêm qua, bị bắt mở áo lỗ thẽ trước mặt hần rộng, để hần thấy rõ ràng từng phần từng tác thân thẽ chính mình, ở trước mặt hần, nàng đã không còn bí mật gì đáng nói, cũng không có gì để giữ lại. Cũng bởi vì như thế, cảm giác của nàng đối với hần có chuyển biến vi diệu, đối mặt với ánh mắt của hần, nàng không thể coi như không có việc gì, cũng rất khó thờ ơ.

Nhìn Quan Ngân Đóa da thịt trong vạt bông ửng đỏ, ánh mắt e lệ làm Ngải Thần bỗng nhiên tim đập rộn, không thể ngồi yên.

“Cô để nó nở trên cây, bỏ nó làm gì?” Hần lấy lại bình tĩnh, lại chuyển đề tài tới kia cảnh hoa quế.

Quan Ngân Đóa khép mắt, cố ý vô tình nhìn vào cảnh hoa trên tay: “Cảnh hoa này thật sự đẹp, ta muốn hái rồi cắm vào bình.”

“Cắm vào bình?” Hần nhú mi.

“Đúng vậy, trong kho phòng có vài bình hoa, vừa vặn có thể lấy ra cắm.” Nàng hy vọng trong kho phòng có thêm sinh khí, sự âm trầm mọi khi làm cho nàng thực sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 5 [2]

Edfit: Kẹo me

Ngải Thần vừa nghe nàng muốn lấy món đồ sứ trong kho phòng làm bình hoa, chợt mắt neho lại, hung hãn cảnh cáo nàng. “Đó không phải là thứ bình hoa có thể tùy tiện lấy, không được lộn xộn!”

“Vì sao? Bình hoa không phải là muốn cho người ta dùng sao? Dầu ở nơi nào không cần nó không phải quái đáng tiếc sao?” Nàng nghi hoặc khó hiểu.

“Cô tưởng, ta sẽ đem bình sứ quý giá trong hoàng cung tiền triều lấy cho cô dùng sao?” Hần tà nghệ nhìn về mặt khó hiểu của nàng.

“ở trong hoàng cung tiền triều?!” Nàng kinh hô, không nghĩ tới cái bình thoát nhìn thoát nhìn không có gì đặc biệt lại đến từ tiền triều trong hoàng cung. “Đồ vật người cát chứa quả nhiên không giống bình thường, ngay cả bình hoa trong hoàng cung tiền triều người cũng có!”

“Trong kho phòng mỗi một món đồ đều có lai lịch bất phàm, tốt nhất cô đừng tùy tiện chạm vào, chạm vào hỏng rồi, tìm không ra món thứ hai đền lại cho ta.” Hần nghiêm nghị nói.

Quan Ngân Đóa có chút hờn dỗi nói với hần: “Luận giá trị con người, ta là món đồ quý nhất trong kho phòng, tốt nhất ngươi bảo chúng nó ban đêm đừng dọa ta, làm ta sợ, chúng nó sẽ tìm không ra cái thứ hai bồi cho ngươi!”

Ngải Thần ngạc nhiên, không đoán được nàng sẽ như vậy mà đáp lời, nhin không được cười khê ra tiếng.

Hắn mới cười, khiến cho Quan Ngân Đóa run lên.

“Chúng nó làm người sợ hãi sao?” Cho nên hôm qua nửa đêm mới trốn tới phòng ngủ của hắn?

“Nếu đều là bình hoa đương nhiên không đáng sợ, nhưng ba mặt trên tường đồng đứng một người, tây đứng một con yêu thú, nửa đêm giống như có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào ta, dọa ta đến sợ, như thế sao còn ngủ được?” Nàng còn nghiêm túc mô tả nỗi sợ của mình.

“Ngọc khí này là thần thú, không phải yêu thú.” Hắn thấp giọng cười nói.

“Nhưng chúng rõ ràng rất xấu rất quái dị.” Nàng ngoài ý muốn nói tới đồ vật trong kho phòng, trên mặt Ngải Thần liền lộ ra vẻ thoải mái tự tại, tìm nàng đập rộn, cùng hắn tán gẫu.

“Thần thú cổ đại là thần trừ tà trấn ác, có khi sẽ thả ở mộ táng để bảo vệ vong linh, cho nên bộ dạng vốn đã có vẻ dữ tợn, nhưng bề ngoài tuy rằng hung ác, nội tâm lại vô cùng ôn hòa nhân hậu.” Nói đến đây tự nhiên Ngải Thần cảm thấy hứng thú, hắn bỗng nói nhiều thêm.

“Chỉ là bề ngoài tuy rằng hung ác đã đủ để dọa chết người, ai còn có biện pháp nhìn vào nội tâm?” Quan Ngân Đóa phát hiện Ngải Thần lúc này thực ôn nhu, thực mê người, nàng muốn nghe hắn nói thêm một chút.

Ngải Thần vừa cười, nàng nhìn yết hầu hắn nhẹ nhàng trượt, lại có chút run rẩy.

“Cho cô xem cái này.” Ngải Thần đứng dậy mở tủ bát, từ trong một cái ngăn kéo lấy ra một cái hộp bao vải nhung hồng, mở ra trước mặt nàng, lộ ra một dây thừng bằng tơ nhung, ở trong là một khối ngọc cổ nằm trong lòng bàn tay, khối cổ ngọc chạm thành một con hổ đá, ánh sáng toả thập phần dịu dàng.

“Gì, trên lưng có vết rách?” Quan Ngân Đóa ghé sát vào nhìn.

“Đúng vậy, đây là khối ngọc sống.”

“Ngọc sống?” Nàng thực ngạc nhiên.

“Ừ. Cô nghe qua ngọc sống rồi sao?” Hắn thường thức con hổ đá trong lòng bàn tay, khẽ cười hỏi.

“Không.” Nàng lắc đầu. “Ta cả đời thấy ngọc chưa quá vài mảnh, hơn nữa đều là loại ngọc hoàn và ngọc bội bình thường.”

“Ngọc tái thông linh, đều phải dùng nhiệt độ cơ thể người và mồ hôi nuôi nấng. Khối ngọc hình hổ này không biết trải qua bao nhiêu người nuôi nấng, trước khi xuống mồ tiền đã là ngọc sống, sau đó chôn cùng chủ nhân, vùi trong đất, lại bị trộm mộ đào ra, được ta mua.” Ngải Thần nhìn nàng nói.

Quan Ngân Đóa lúc này mới phát hiện mình cùng hắn dựa vào thật gần, gần đến có thể cảm giác hơi thở của hắn. Tim nàng đập thảng thốt, nhưng vẫn bất động thanh sắc nghe hắn nói.

“Ta vốn nghĩ khối ngọc này đã thành tử ngọc.” Ngải Thần không phát giác đầu nàng càng dựa càng gần, chăm chú giải thích. “Không ngờ sau khi ta đeo bên người, nó hút nhiệt độ cơ thể của ta, lập tức sống lại, cô chỉ cần chiếu sáng nó, sẽ phát hiện này khối ngọc này hơi động đậy.” Hắn giơ cao ngọc hổ, bảo nàng xem.

“Thật sao!” Nàng mở mắt to, cẩn thận quan sát khối ngọc, quả nhiên như lời Ngải Thần, trong khối ngọc có ánh sáng dao động, thoát nhìn thật sự giống khối ngọc đang động đậy.

“Sống ngọc có thể hộ thân, giúp chủ nhân tránh vận rủi, khi ta mua nó thì không có vết rách, sau đó một năm ta đi Vân Nam, sinh bệnh nặng, trước khi trở về từ quý môn quan, bệnh nặng nhất, trên lưng khối ngọc này có một luồng sáng. Cha ta nói, nó giải tai ách cho ta, nên người không phải sợ hãi thần thú này, chúng đều vì bảo vệ mà tồn tại.”

“Có chuyện này thật?” Quan Ngân Đóa nghe xong tròn mắt há hốc mồm.

“Cô không tin?” Ngải Thần nhún mày.

“Không phải không tin, mà là cảm thấy kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?”

“Ngọc thật sự nếu dùng mồ hôi cùng nhiệt độ cơ thể người nuôi sẽ sống sao?” Thực sự thần kỳ như thế?

“Đúng vậy.” ánh mắt Ngải Thần ở trên mặt nàng dạo một vòng. “Tựa như cô, ta cũng có thể nuôi cho cô đẹp hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 5 [3]

Edit: Kẹo me

Quan Ngân Đóa xốn xang, nàng thật sự không thể kháng cự khi hắn nói chuyện say lòng người như thế.

“Người cũng muốn dùng nhiệt độ cơ thể cùng mồ hôi nuôi nấng ta sao?” Nàng cố ý nói giỡn, nhưng không có ý thức câu đùa nghe qua có bao nhiêu ái muội.

Ngải Thần cười to ra tiếng. “Cô không muốn bị mồ hôi dơ dáy của nam nhân nuôi nấng đi?”

Mặt Quan Ngân Đóa đỏ lên, trong lòng rất muốn nói, nàng không thích, nhưng thích nhiệt độ cơ thể. Chính là, vui đùa như vậy nàng không dám nói.

“Nuôi cô, tự nhiên có một phương thức khác.” Hắn cười nhìn nàng.

Nàng không hỏi hắn chuẩn bị dùng cách nào nuôi nàng, chỉ nhìn hắn mỉm cười.

“Cô có biết cách vấn tóc của cô có nghĩa gì không?” Hắn cười thần bí.

“Đỗ Quyên nói, cái này gọi là kiểu vấn vọng tiên.” Kỳ thật búi tóc như vậy làm cho nàng đi đường không được tự nhiên, luôn lo lắng sẽ rơi.

“Đúng, vọng tiên. Ở Bích Hoạ thời Đông Tấn, thiên nữ vấn vấn như vậy.” Mắt hắn mở to thương thức.

“Bích Hoạ?” Nàng hít ngậm khí lạnh. “Sẽ không phải là Bích Hoạ trong mộ đi?” Trời ạ, hắn thật sự rất kỳ quái, vì sao lại thích huyết tởm như vậy?

“Không phải mộ thất, không cần phải sợ hãi.” Hắn bị vẻ mặt hoảng sợ của nàng chọc cười.

Tiếng cười nhẹ nhàng trầm thấp từ tính của Ngải Thần chạm vào ngực Quan Ngân Đóa, nàng rất muốn nói với hắn, hắn hẳn là nên thường xuyên cười mới đúng, hắn cười lộ lên rất hấp dẫn, mang theo chút trẻ con, không có cảm giác xa lạ, so với mặt hắn không chút thay đổi còn đáng yêu hơn.

“Ngải thiếu gia, tôi vừa mới đến ‘Thiên nhiên viên’, trước kia ai ở đó?” Thừa dịp Ngải Thần tâm tình không tệ, nàng bắt lấy thời cơ hỏi.

Ngải Thần đang cười nhanh chóng thu lại. “Về sau không cho phép cô lại đến đó.”

Lại không cho phép! Quan Ngân Đóa cắn chặt răng. “Không cho phép” là câu cửa miệng của hắn sao? Bất quá lúc này nàng quyết định phạm luật, bởi vì nàng thích vườn rau hoang phế nơi đó, càng thích gốc quế trong viện.

“Nơi đó hoang phế quá đáng tiếc, có thể để ta đi chăm sóc gốc hoa quế đó? Còn cả vườn rau nữa, sửa sang lại một chút còn có thể trồng thêm chút hoa cỏ....”

“Ta đã nói không cho phép! Nơi đó một bong hoa một cọng cỏ, ai cũng không cho chạm vào!”

Lừa gạt từ Ngải Thần như thiếu nàng, nàng ngây ngốc mở to mắt, không biết nên trả lời thế nào, ý thức được bản thân đã phạm phải cấm kỵ của hắn, thật vất vả cùng hắn có nói chuyện phiếm, không ngờ lại bị chính mình phá hủy.

Nàng nhìn Ngải Thần dùng vẻ mặt lạnh lùng đóng băng, ra ngoài.

Xem ra, ở trong lòng hắn có một bức tường cao, ngăn cách bất luận kẻ nào thăm dò tâm sự.

Thần thú cổ đại là thần trừ tà trấn ác, có khi sẽ thả trong mộ bảo vệ hộ vong linh. ....

Ban đêm, trong đầu Quan Ngân Đóa nhớ lại lời Ngải Thần nói, nhìn khuôn mặt thần thú dữ tợn, tượng tượng thấy thứ từng trấn thủ lăng mộ âm trầm.

Huyết, thần thú, vong linh. ....

Cảm giác sợ hãi lại dần dần vây lấy, hàn ý lạnh lẽo nhanh chóng đi khắp toàn thân. Mặc kệ thần thú có phải thần hiền lành hay không, nàng vẫn bị không khí trong phòng làm lạnh đến lông tơ thẳng dựng thẳng.

Mắt ngủ như vậy rất thống khổ, nàng cuối cùng vẫn không thể chịu đựng được, chạy ra ngoài.

Ôm gối đi vào phòng ngủ của Ngải Thần, nàng ngồi xuống bàn, ngơ ngác nhìn màn đã khép.

Nhớ lại buổi chiều cùng Ngải Thần nói chuyện, tuy rằng cuối cùng vẫn tan rã trong không vui, nhưng nàng vẫn cảm thấy vui vẻ, ít nhất Ngải Thần nói rất nhiều, cũng rất thả lỏng, còn cười với nàng.

Hôm nay Ngải Thần lạnh như băng, không giống lúc ấy. Hắn quả thực tốt lắm, tuy tính tình vẫn cổ quái, hi vọng ai ở đều làm cho nàng không thể nào nắm bắt, nhưng hôm nay cùng hắn có tiền triển như vậy, nàng đã cảm thấy thỏa mãn.

Quả nhiên, vẫn nên tìm hứng thú của hắn mới có thể tán gẫu. Chỉ cần có thể cùng hắn tán gẫu, nàng tin mình tuyệt đối có thể chậm rãi chạm vào nội tâm của hắn.

Sáng sớm hôm sau.

Ngải Thần nhìn Quan Ngân Đóa như cũ nằm úp sấp ngủ ở trên bàn, cúi đầu thờ dài.

Nàng thật sự sợ hãi gian khổ phòng như vậy sao?

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, do dự trong chốc lát, cũng không ôm nàng về phòng, mà là xoay người đem nàng đặt ở trên giường.

Nhìn nàng ngủ, nhớ tới lúc Thông bá làm nàng thành Tam nãi nãi, hắn cảm thấy mê hoặc và tò mò. Quan Ngân Đóa thật sự lớn lên giống mẹ ruột của hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Bất Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 5 [4]

Edfit: Kẹo me

Suốt mặt nàng hơi chuyển, tóc dài mềm mại đáng yêu rơi trên vai, khuôn mặt im lặng đẹp như tượng hải đồng. Hắn nhìn không được, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, phát hiện xúc cảm khi sờ lên da thịt của nàng cũng giống như trẻ mới sinh – tinh tế mềm nhẵn, tay hắn không chút để ý dao động đến gáy, dừng ở mạch đập của nàng đang hơi hơi nhảy lên.

Không biết vì sao, hắn khát vọng hôn môi nàng, loại khát vọng thần bí này mãnh liệt khiến hắn vô cùng lo lắng bất an. Hắn cúi người tới gần khuôn mặt nàng, mũi người được mùi thơm cơ thể nhẹ nhàng.

Hắn động tình cúi người, hôn hai má, chớp mũi chạm vào tai, gáy hơi nhột nhột, môi dần khẽ trên da thịt nàng, chậm rãi lướt qua.

Mi nàng khẽ nhú, dài tiếp hơi hơi rung động, tiếng than rất nhỏ bật ra trên bờ môi đỏ mọng, hắn rốt cuộc không thể nhẫn nại, nhẹ nhàng dán sát vào cánh môi.....

Quan Ngân Đóa tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm giường lớn, ngồi dậy nhìn bốn phía chung quanh, \sau một lúc lâu mới biết được đang ngủ trên giường Ngải Thần.

Là ai bế nàng vào giường hắn? Là Ngải Thần sao?

Nàng mờ mịt ngẩn người, tiếp theo nghe thấy Đỗ Quyên nhẹ nhàng kêu.

“Cô nương tỉnh rồi!”

“Ta..... Ta làm sao có thể ở trong này?” Ở trên giường Ngải Thần tỉnh lại, nàng cảm thấy ngượng ngùng.

“Không biết.” Đỗ Quyên nhún vai. “Sáng sớm tôi vào nhà, đã thấy cô nương ngủ trên giường thiếu gia.”

Không cần nghĩ nhiều, Quan Ngân Đóa biết nhất định là Ngải Thần đem nàng vào giường, dù sao trừ Ngải Thần, ai còn dám đem nàng lên giường.

“Cô nương, người về sau sẽ là thiếu phu nhân của Ngải phủ đi?” Đỗ Quyên cười hi hi hỏi.

Quan Ngân Đóa giật mình nhiên xuất thần. Tuy rằng Ngải Thần quả thật cho nàng lời hứa hẹn, nhưng mua nàng, cưới nàng, cung nàng, dưỡng nàng, nói như vậy hắn cũng nói qua, tâm ý chân chính của hắn rốt cuộc là gì, nàng căn bản không rõ.

“Đỗ Quyên, người không phải nghe thấy được cái gì?” Nàng hỏi lại.

“Không có, tôi không có nghe cái gì, tôi thấy thiếu gia hôn cô nương, cho nên đoán rằng cô nương tương lai sẽ là thiếu phu nhân Ngải phủ của chúng ta!”

“Thật vậy chăng?” Quan Ngân Đóa không dám tin trọn to mắt. “Người thấy thiếu gia hôn ta?”

“Đúng vậy, chính là vừa mới nãy, cô nương còn ngủ, tôi thấy thiếu gia hôn cô.” Đỗ Quyên chi tiết nói cho nàng, cười đến thực thật thà.

Quan Ngân Đóa vươn hai tay ôm mặt, theo lòng bàn tay, nhiệt độ truyền đến hai má thật đúng là nóng. Tim đập loạn, mọi suy nghĩ đều động lại, không thể nghĩ thêm.

Hắn không phải nói sẽ không chạm vào nàng sao? Làm sao có thể hôn nàng?

Nói muốn cho nàng danh phận thiếu phu nhân, cũng không đề nàng vì hắn sinh đứa nhỏ; đối xử với nàng luôn lúc lạnh lúc nóng, nhìn như lạnh lùng, lại làm ra chuyện hôn trộm nàng.....

Nàng thật sự không hiểu, Ngải Thần là loại người gì?

***

“Ngươi rốt cục không chịu tới gặp ta?” Đại nãi nãi hừ lạnh, mắt đẹp sắc bén trừng Ngải Thần.

Nhị nãi nãi, tứ nãi nãi ngồi ở bên cạnh Đại nãi nãi, bốn nữ nhi cùng cha khác mẹ đều đang ăn bánh ngọt, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Nương, con vừa mới trở về mấy ngày, kho lúa còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, cho nên mới không có thời gian lại đây.” Ngải Thần đạm cười.

“Đúng sao, vội vàng gì, vội vàng khiêng vàng đi mua nữ nhân!” Tứ nãi nãi khanh khách cười.

“Ta cũng không muốn con cả ngày chạy động chạy tây, nhưng con dùng vạn lượng hoàng kim, ngay cả nói cũng không nói với ta, trong mắt còn có ta sao?” Đại nãi nãi như đang khởi binh vãn tội, tư thế thẳng đường phá án.

“Nương, con giúp Ngải gia kiếm tiền bao nhiêu tiền, chuyện này người chưa bao giờ muốn biết, con mua châu báu trang sức cho nương và di nương, nương cũng chưa bao giờ hỏi giá, mà con bình thường có ham mê sưu tập trân bảo đồ cổ, nương cũng không can thiệp con tiêu tiền, cho nên con dùng vạn lượng vàng, tự nhiên cũng vốn không nghĩ làm phiền người.” Ngải Thần ung dung ứng đối.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 5 [5]

Edfit: Kẹo me

Đại nãi nãi đứng lên, tức giận tận trời đứng trước mặt hắn.

“Vấn đề không ở chỗ ta có cần biết hay không biết chuyện này, mà là ngươi vì chuyện gì mới mất từng ấy tiền? Ngươi là mua một nữ nhân vào cửa! Ngải gia chúng ta chưa từng có chuyện mua nữ nhân thế này, từng thế thiếp đều là cưới hỏi vào cửa đảng hoàng, ngươi lại tự tiện làm chủ, dùng vạn lượng hoàng kim đổi nữ nhân về, việc này lan truyền ra ngoài, cha ngươi còn có thể làm người không?”

“Con sẽ cưới hỏi đảng hoàng. Chờ cha trở về, con sẽ cưới Quan Ngân Đóa làm chính thất.” Hắn không nhanh không chậm nói.

Đại nãi nãi vừa nghe, sắc mặt xanh mét.

“Đây là chuyện ngươi có thể tự mình quyết định sao? Muốn cưới nàng hay không, ta từng đáp ứng rồi sao? Cha ngươi đáp ứng rồi sao? Ta và cha ngươi đều còn không cho phép, ngươi đã mang nữ nhân về phủ, chẳng những chứa chấp trong phòng không biết làm gì, còn tự chủ trương muốn lấy nàng làm chính thất? Thần nhi, dùng tiền một cái như vậy là có thể đổi lấy nữ nhân, không phải rất xấu hổ sao, mà con còn muốn đề nàng làm thiếu phu nhân Ngải phủ? Con không phải điên ư!”

“Nhưng, khi cưới cầu hôn?” Nhị nãi nãi lé mắt cười.

Bốn tỷ muội uống trà, vừa ăn điểm tâm, mắt lạnh nhìn trò hay.

“Nương, con không điên.” Ngải Thần khẽ cười nói. “Tiêu chuẩn con nhìn người không giống với nương, ở Ngải phủ chúng ta, nữ nhân chẳng biết xấu hổ thật đúng là không ít, bất quá, Quan Ngân Đóa tuyệt đối không ở trong đó.”

“Ngươi nói lời này là ý tứ gì?” Đại tỷ Ngải Lịch nhảy dựng lên, hét lớn.

Ngải Thần buông tay: “Đại tỷ, ta nói tỷ sao? Tỷ gấp cái gì?”

“Vậy ngươi nói ai, có ai chẳng biết xấu hổ?” Nhị nãi nãi giúp nữ nhi, lạnh lùng phản kích.

“Ai có tự mình hiểu lấy, cần người khác nói rõ sao?” Ngải Thần vẫn ngữ khí bình tĩnh, thoải mái cười nhạt.

Bốn bọn tỷ muội hai mặt nhìn nhau, người người giận mà không dám nói. Vốn là đồng loạt lên án công khai Ngải Thần, ngược lại biến thành đối tượng bị chỉ trích.

“Ta nói này Nhị thiếu gia, Ngải gia cho dù có gia sản hàng tỉ, cũng không phải để người tiêu xài như vậy! Nếu không phải đại thiếu gia thuở nhỏ chết non, cũng không tới phiên người ở đây nói chuyện!” Tứ nãi nãi nhũ mảy hừ lạnh.

Ám tiên này thành công bắn trúng tim đại nãi nãi, làm bà đau không thể ức.

Con trai bà đúng là bởi vì thuở nhỏ chết non, vì thương tâm quá nhiều nên đoạt lấy Ngải Thần con Tam nãi nãi nuôi dưỡng trong phòng, không để ý lời Tam nãi nãi khản cầu, chia rẽ mẫu tử.

Nhưng là, làm như vậy cũng không an ủi hết nỗi đau, ngược lại mỗi ngày nhìn Ngải Thần, càng lúc càng nghĩ đến con mình, thống khổ mất con cuối cùng hóa thành ghét bỏ Ngải Thần, mặc kệ thời gian bao lâu, mặc kệ bà dưỡng dục Ngải Thần bao nhiêu năm, vẫn không có cách nào coi hấn như con ruột mà yêu thương.

“Thần nhi, lão gia cũng chỉ có mình con là con, đại ca người bạc mệnh, cho nên không ai tranh gia sản với con.” Đại nãi nãi tay khẽ run, thân hình run rẩy. “Nếu không vì đại ca con chết sớm, con có thể kiêu ngạo như vậy? Có thể như vậy tùy tiện xài tiền sao?”

“Nương, con không tùy ý tiêu tiền, con còn giúp đỡ Ngải gia kiếm tiền, tích lũy tài phú, cũng không phải là đứa con miệng ăn núi lở bại gia.” Ngải Thần lạnh lùng nói. “Về phần gia sản Ngải gia, có thể kế thừa thật không? Chỉ sợ chưa chắc đã. Mới trước đây con bị chính chết đi sống lại, có ai coi con là ruột rà mà đối đãi? Ai ở trong lòng rửa con sớm chết, trong lòng đều biết. Ngải gia chúng ta tiền nhiều thì thế nào? Huynh đệ tỷ muội không chút tình cảm, trong lòng mỗi người tính toán cũng chỉ là tiền Ngải gia, nhưng Quan Ngân Đóa thì khác, nàng đưa toàn bộ vạn lượng hoàng kim con mua nài cho cha và anh trai, như vậy so ra, ai mới là chẳng biết xấu hổ?”

Ngải Thần nói mấy câu làm cho mọi người không thể nói gì, đều tức trắng mặt, nhưng không ai dám có động tĩnh, bởi vì ai cũng không muốn thừa nhận mình là kẻ chẳng biết xấu hổ trong miệng Ngải Thần.

“Con sẽ lấy Quan Ngân Đóa làm vợ.” Ngải Thần bình tĩnh nói. “Cho dù Quan gia lại muốn một vạn lượng vàng sính lễ, con cũng cam tâm tình nguyện.” Nói cho hết lời, hấn đậm mặt toàn thân mà đi.

Mọi người ngơ ngác, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng hấn xa dần.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Bát Nhị Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.